Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scânteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

ANUL XXII Nr. 2554 | Duminică 11 Ianuarie 1953 | 4 PAGINI - 20 BANI

In interiorul ziarului:

CRONICA CINEMATOGRAFICĂ: **I. Drăgan** — „Compozitorul Glinka" (pag. 2-a).

P. Dinescu — Când comitetul de întreprindere lucrează birocratic (pag. 2-a).

I. Luchian — Intr'un sat, la graniță (pag. 2-a).

Profesorii și învățătorii dezbat problemele învățământului (pag. 2-a).

VIAȚA DE PARTID: **E. Nicolaev** — Dezvoltarea întrecerii, sarcină principală în lupta pentru plan; **F. Oprescu** — Niciun fel de amânări sau tărăgănceli în organizarea muncii politice! (pag. 3-a).

I. Dudinski și **V. Alhimov** — Ingustarea pieței mondiale capitaliste — *Articol apărut în ziarul „Pravda"* — (pag. 3—4).

Kico Ngjel — A 7-a aniversare a proclamării Republicii Populare Albania (pag. 3-a).

Să fie anulată odioasa sentință împotriva soților Rosenberg! (pag. 4-a).

CRONICA EVENIMENTELOR INTERNAȚIONALE: **B. Stoian** și **A. Cernea** — Un nou guvern al robiei americane; Adunarea din Rangoon a socialiștilor de dreapta (pag. 4-a).

Pentru terminarea la timp a reparațiilor la S. M. T.

Planul de stat pe anul 1953 — al treilea an al cincinalului — pune în fața oamenilor muncii din agricultură sarcini mărețe în lupta pentru o viață mai bună, pentru pace și socialism: ridicarea producției la hectar și lichidarea treptată a rămânerii în urmă a agriculturii față de industrie, întărirea organizatorică a gospodăriilor colective și întovărășirilor; trebue continuată munca de lămurire pentru convingerea a noi grupuri de țărani muncitori să formeze noi gospodării colective și întovărășiri agricole.

In lupta pentru realizarea planului, S.M.T.-urile au un rol de o deosebită importanță. S.M.T. sunt pârghii puternice pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, pârghii puternice create de clasa muncitoare pentru ajutorarea țărănimii sărace și mijlocașe cu mijloace tehnice înaintate. Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, în raportul la plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 Martie 1949, a arătat că stațiunile de mașini și tractoare ale statului „au de îndeplinit un rol de o importanță imensă în consolidarea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, împotriva chiaburilor și tuturor elementelor capitaliste dela țară, cu și în politica noastră de a convinge și de a atrage țărănimea muncitoare în munca de construire a socialismului".

S.M.T.-urile au un important rol organizator în transformarea socialistă a agriculturii. Ele constitue o pârghie puternică pentru avântul agriculturii socialiste, pentru dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor colective, pe baza tehnicii și mijloacelor științifice de organizare a agriculturii și creșterii vitelor.

Partidul și guvernul manifestă o grijă permanentă pentru înzestrarea tehnică a S.M.T.-urilor, care primesc dela industria noastră socialistă mereu mai multe tractoare și mașini agricole necesare mecanizării agriculturii. Planul pe anul 1953 acordă o atenție specială mecanizării și înzestrării agriculturii cu mașini agricole. Numai în anul acesta S.M.T.-urile vor primi încă 1400 tractoare, 1350 batoze, 1600 secerători-legători, 500 cultivatoare, 1200 semănători, precum și alt utilaj agricol; în 1953 va crește deci însemnătatea mașinilor mecanizate în agricultură. Folosirea tractoarelor și mașinilor agricole înseamnă scurtarea timpului necesar muncilor agricole, lucrarea mai bine și mai ieftin a pământului, înseamnă în primul rând sporirea recoltei la hectar.

In anul 1953, toate muncile agricole trebue efectuate cu succes și în condiții cât mai bune, astfel ca **niciun petec de pământ să nu rămână neînsămânțat și niciun bob de grâu să nu se piardă.** Tractoarele și celelalte mașini agricole să fie reparate din timp și în bune condiții, astfel ca **niciun tractor sau altă mașină agricolă să nu fie stricate în perioada muncilor agricole. Capacitatea tractoarelor și a celorlalte mașini agricole să fie folosită permanent la maximum,** pentru îndeplinirea și depășirea normelor și a planului, pentru o muncă de bună calitate și sporirea producției agricole la hectar.

Deaceea efectuarea la timp și în bune condițiuni a reparațiilor nu este o simplă lucrare tehnică ci o foarte importantă sarcină economică și politică.

Un exemplu bun, vrednic de urmat, în ce privește reparațiile îl dă S.M.T.-Bontida, regiunea Cluj, care și-a organizat temeinic munca, a luat măsuri pentru aplicarea metodei stahanovistului sovietic Bugacev, metodă de lucru pe ansamble și operațiuni, urmărește să facă reparații de calitate superioară și să realizeze cât mai multe economii.

Reparația mașinilor agricole și tractoarelor nu e însă privită pretutindeni cu toată răspunderea. Astfel, mai sunt stațiuni ca, de exemplu, S.M.T. Toporu, S.M.T Bogdănești, S.M.T. Gura Idrici, unde, datorită delăsării în muncă și nerespectării disciplinei de stat și de plan, reparațiile au întârziat. Până la data de 5 Ianuarie 1953, în regiunea Bârlad planul de reparații la S.M.T. a fost realizat numai în proporție de 3,95%, iar în regiunea București s'a ajuns numai la 6,25%.

Multe S.M.T.-uri, ca, de pildă, S.M.T. Vlădeni, S.M.T. Tecuci, S.M.T. Bujoru, S.M.T. Gura Idrici dau dovadă de o nepăsare de neîngăduit față de soarta tractoarelor și mașinilor agricole, bunuri ale poporului muncitor, pe care le-au lăsat în câmp să ruginească, expuse ploilor și viscolelor. Există stațiuni ca, de exemplu, în regiunile Bârlad și Bacău, care tărăgănează trimiterea tractoarelor la centrele mecanice sau le trimit descomplectate, nu încheie contracte de reparații cu centrele mecanice.

Experiența anilor trecuți ne-a arătat că o problemă deosebit de importantă este problema calității reparațiilor. Anul trecut au fost S.M.T.uri care nu și-au putut îndeplini planurile de producție pentrucă tractoarele au stat pe brazdă din cauza reparațiilor de proastă calitate. Unele stațiuni însă ca, de exemplu, S.M.T. Teiu, regiunea Pitești fac și acum reparații superficiale, nu dau importanța cuvenită calității reparațiilor.

Un mijloc important în lupta pentru terminarea la timp și în bune condițiuni a reparațiilor este folosirea bogatei experiențe sovietice, aplicarea metodei de reparații pe ansamble a stahanovistului Bugacev. In multe stațiuni însă, unul și acelaș muncitor repară mașini dela prima până la ultima piesă, e nevoit să se apuce mereu de operații noi, și nu se poate specializa, de multe ori nu există niciun fel de organizare a muncii pentru reparații.

Centrele mecanice au o mare răspundere pentru terminarea la timp a reparațiilor la S.M.T. Cu cadrele actuale de muncitori și tehnicieni calificați, înzestrate cu instalații și mașini moderne sosite din Uniunea Sovietică sau fabricate în țara noastră, centrele mecanice pot face față cu succes sarcinilor pe care le au. Executând la un număr mare de tractoare reparații grele, recondiționând și fabricând o cantitate însemnată de piese de schimb, centrele mecanice contribue la descongestionarea industriei noastre care, în loc să facă piese de schimb, va putea fabrica mai multe tractoare și mașini agricole. Unele centre mecanice, ca de exemplu acela din Iași și Ciulnița, s'au dezinteresat însă complet de realizarea planului de reparații. Directorul Centrului Mecanic Ciulnița, Gheorghe Gheorghe, a mers până acolo încât nu a încheiat multă vreme contracte cu stațiunile.

Toate aceste lipsuri oglindesc în mare măsură lipsurile Direcției Generale S.M.T. din Ministerul Agriculturii în frunte cu tov. Șerban, director general și tov. C. Topor, ministru adjunct, care încă nu au tras învățăminte din experiența anilor trecuți, nu controlează la fața locului munca stațiunilor, ci de multe ori se mulțumesc cu aprecierea acestora în mod birocratic, numai din dările de seamă primite de jos, sau din rapoartele delegaților direcției trimiși pe teren. Trebue arătat că unii din acești delegați desconsideră sarcinile primite, nu-și fac nici pe departe datoria. Conducerea Direcției Generale S.M.T. nu numai că nu s'a preocupat de extinderea metodei stahanovistului Bugacev, dar nici măcar nu cunoaște în care stațiuni se aplică și cum se aplică această metodă.

De felul în care Direcția Generală S.M.T. va ști să lichideze cât mai grabnic lipsurile de care a dat dovadă și să mobilizeze întreg aparatul de îndrumare și control de care dispune, depinde în mare măsură terminarea la timp a reparațiilor.

Ținând seama că timpul este scurt, trebue să se organizeze cât mai bine munca pentru reparații, să se folosească complet întreg utilajul atelierelor, să se introducă și să se urmărească în ateliere aplicarea metodei Bugacev, îndeplinirea graficelor și sarcinilor stabilite, o justă normare a muncii, să se respecte disciplina tehnologică pentru a se obține reparații de calitate superioară. In acelaș timp să fie pregătite și uneltele (pluguri, grape, etc.) care trebue remorcate.

Comitetele executive ale sfaturilor populare regionale și raionale au datoria să dea atenția cuvenită reparațiilor în S.M.T.; ele sunt răspunzătoare de desfășurarea în bune condițiuni a reparațiilor.

Comitetele regionale și raionale de partid au datoria să îndrume și să controleze îndeaproape activitatea comitetelor executive ale sfaturilor populare, să îndrume și să controleze organizațiile de bază din S M. T. și din centrele mecanice, pentru desfășurarea unei activități intense care să asigure terminarea la timp a reparațiilor. La rândul lor, organizațiile de bază și comitetele de întreprindere îndrumate de acestea au datoria să se ocupe temeinic de problemele de producție, de educarea tractoriștilor, mecanicilor, tehnicienilor în spiritul atitudinii noi, socialiste, față de muncă și de bunul obștesc, să organizeze întrecerea socialistă, să lupte pentru înlăturarea risipei, folosirea la maximum a resurselor locale.

Organizațiile de bază trebue să vegheze ca conducerile S.M.T. și centrelor mecanice și comitetele de întreprindere să creeze tractoriștilor, mecanicilor, tehnicienilor, condiții de muncă și de trai cât mai bune.

Comuniștii au datoria să fie în fruntea acțiunii de reparații, în fruntea acțiunii pentru educarea muncitorilor în spiritul vigilenței revoluționare pentru ca să fie descoperite la timp orice uneltiri ale dușmanului de clasă, care este interesat să lovească în S. M. T.-uri și să submineze pregătirile pentru campania agricolă. Rezolvarea tuturor sarcinilor depinde în primul rând de munca politică desfășurată printre muncitori.

Organizațiile de partid din întreprinderile metalurgice în care se produc piese de schimb pentru agricultură au datoria să se intereseze îndeaproape de realizarea înainte de termen a sarcinilor de producere a acestor piese, de care este mare nevoe, pentru ca parcul de mașini și tractoare să fie pus în întregime în stare de funcționare.

Să luptăm din toate puterile pentru terminarea reparațiilor tractoarelor și mașinilor agricole, condiție esențială ca S.M.T. să-și poată îndeplini sarcinile în campania de primăvară, să contribue din plin la întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și la transformarea socialistă a agriculturii!

Semnarea acordului de colaborare tehnico-științifică între R.P.R. și R.P. Chineză

PEKIN 10 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite:

La 9 Ianuarie a fost semnat la Pekin acordul de colaborare tehnico-științifică dintre Republica Populară Română și Republica Populară Chineză.

Din partea Chinei, acordul a fost semnat de Cen Iui, ministrul industriei combustibilului, iar din partea R. P. R. de Emil Stanciu, președintele Comitetului de Stat al Aprovizionării.

La ceremonia semnării tratatului au asistat: Cia To-fu, vicepreședintele Comitetului financiar-economic; U Siu-țiuan, ministru adjunct al afacerilor externe; Cien Cih-kvan, ministru adjunct al industriei textile; Hsu Yi-shin, șeful departamentului pentru problemele privitoare la Uniunea Sovietică și țările din Europa răsăriteană din Ministerul afacerilor externe; Dun Hsi-pai, secretar executiv al Comisiei tratatelor din Ministerul afacerilor externe; Van Cio-ju, șeful protocolului din Ministerul afacerilor externe și Li Clo-cih, reprezentantul Chinei la tratative.

Din partea Republicii Populare Române au participat: Iacob Coțoveanu, ambasadorul R.P.R., membrii delegației economice guvernamentale române și reprezentanți ai Ambasadei R.P.R. la Pekin.

Spre noi succese în întrecerea socialistă pentru îndeplinirea cincinalului în 4 ani!

Angajamente sporite în cinstea Congresului General al Sindicatelor

Inflăcărați de cuvintele conducătorului iubit al partidului și poporului nostru, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, care a arătat că s'au creat condițiile pentru realizarea cincinalului în 4 ani, muncitorii, tehnicienii, inginerii și funcționarii Trustului Nr. 3 „Sovromconstrucție" s'au adunat zilele trecute într'un entuziast meeting, în cadrul căruia și-au exprimat hotărirea de a depune toate eforturile pentru a îndeplini și depăși sarcinile de plan pe 1953.

In entuziasmul general al celor prezenți, fruntașul în producție Teli Mihai a dat citire chemării prin care colectivul Trustului Nr. 3 „Sovromconstrucție" cheamă la întrecere socialistă toate întreprinderile din sectorul construcții, pentru realizarea și depășirea planului în cel de al treilea an al cincinalului. Muncitorii, tehnicienii, inginerii și funcționarii Trustului Nr. 3 „Sovromconstrucție" s'au angajat, printre altele, să îndeplinească planul producției globale pe 1953 până la 30 Noembrie, să realizeze până la sfârșitul anului economii de materiale, combustibil, energie electrică, lubrefianți, etc. în valoare de 1.200.000 lei. In cinstea celui de al 3-lea Congres al Sindicatelor din Republica Populară Română ei s'au angajat ca la 1 Februarie 1953 să lucreze în contul zilei de 4 Februarie și să realizeze economii de 90.000 lei.

★

Chemarea partidului pentru îndeplinirea planului cincinal în 4 ani a găsit un puternic răsunet și în rândurile muncitorilor dela fabrica de conserve „Flora" din București.

Prin chemarea adresată tuturor întreprinderilor de conserve din țară, muncitorii și tehnicienii de aici și-au luat angajamentul de a îndeplini planul la toate sortimentele pe anul 1953 până la 15 Octombrie 1953, iar la marmeladă până la 21 Decembrie 1953. Colectivul fabricii va mări productivitatea muncii cu 10% față de plan, va reduce prețul de cost cu 5% și va micșora consumul specific la materia primă cu 10%. Economiile realizate se vor ridica la suma de 50.000 lei.

In întâmpinarea Congresului Sindicatelor din R.P.R., muncitorii și tehnicienii fabricii și-au propus să realizeze planul pe luna Ianuarie până la 25 Ianuarie 1953 și să ducă o luptă susținută pentru îmbunătățirea calității produselor fabricate.

★

Zilele acestea, colectivele fabricilor „Mobila Populară" și „Butoiul" din Capitală au chemat la întrecere muncitorii, tehnicienii, inginerii și funcționarii din întreprinderile ramurilor respective, pentru desfășurarea largă a întrecerii socialiste în scopul îndeplinirii cincinalului în 4 ani.

Printre angajamentele luate de către colectivul întreprinderii „Mobila Populară" se prevede îndeplinirea planului pe 1953 în 11 luni, sporirea productivității muncii cu 6% peste cifra planificată, reducerea prețului de cost cu 1% față de plan, etc.

In cinstea Congresului General al Sindicatelor din R.P.R., colectivele celor două întreprinderi „Mobila Populară" și „Butoiul", cu sprijinul organizatoric al comitetelor de întreprindere, se angajează să desfășoare larg întrecerea socialistă și să aplice din plin metodele sovietice de muncă precum și metodele stahanoviștilor și fruntașilor în producție din țara noastră, astfel ca în ziua de 31 Ianuarie întreprinderea „Mobila Populară" să dea produse în contul zilei de 4 Februarie, iar fabrica „Butoiul" să îndeplinească planul pe această lună cu 8 zile mai devreme. Deasemenea, colectivele celor două întreprinderi își propun să realizeze însemnate economii de materiale, materii prime, etc.

Alți oțelari își însușesc inițiativa stahanovistului Vasile Costache

Inițiativa patriotică a oțelarului stahanovist Vasile Costache dela combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej"-Hunedoara a găsit un puternic răsunet și în rândurile muncitorilor și tehnicienilor dela secția turnătorie de oțel a uzinelor Sovromutilaj petrolifer „1 Mai"-Ploești. Stahanovistul Stan Dobre, șeful unei echipe care lucrează la cuptoarele electrice de oțel, a vorbit tovarășilor săi de muncă, în cadrul unei consfătuiri organizate de comitetul de secție sindicală despre această inițiativă născută în focul întrecerii socialiste, care este menită să contribue la realizarea măreților sarcini ale cincinalului în 4 ani. Cu acest prilej, stahanovistul Stan Dobre, arătând că sporirea producției de oțel depinde de folosirea maximală a cuptorului și de scurtarea timpului de elaborare a șarjelor, și-a luat angajamentul să reducă durata de elaborare a șarjelor de oțel cu 10% față de luna Decembrie 1952 — lună în care a elaborat șarje în cel mai scurt timp.

In cadrul consfătuirii a luat cuvântul și tov. I. Popescu, care a făcut propuneri prețioase în vederea luării unor măsuri tehnico-organizatorice, printre care și aceea a organizării unor echipe care să aprovizioneze cuptoarele cu materii prime.

— Eforturile tovarășilor dela cuptoare'e de oțel — a spus stahanovistul Stan Tudor, șeful unei echipe dela închis formele vor fi sprijinite puternic de noi. Folosind cu chibzuială timpul de lucru și străduindu-ne se pregătim din vreme formele în care se toarnă oțelul vom da putința tovarășilor noștri dela cuptoare să dea din ce în ce mai mult oțel cu ajutorul căruia se vor putea turna numeroase piese peste plan.

A vorbit apoi Anghelache Ion, tehnician de curând venit dela practică din U.R.S.S., care s'a angajat să sprijine colectivul secției în vederea realizării angajamentelor luate, aplicând în practică cunoștințele căpătate în țara constructorilor comunismului.

MIRCEA ȘERBAN
corespondent voluntar

Se extinde inițiativa stahanovistei Elena Chișiu

TIMIȘOARA (dela trimisul nostru). — Răspunzând chemării adresate muncitorilor textiliști din întreaga țară de către stahanovista Elena Chișiu, de a lupta pentru îmbunătățirea calității firelor, sub lozinca **„Fire de calitate superioară, pentru țesături de calitate superioară"**, numeroși muncitori și tehnicieni din secția filatură a întreprinderii „Industria Lânei" din Timișoara și-au luat angajamente sporite în întrecere. Echipa condusă de maistrul Kőszegy Ștefan și-a luat angajamentul să-și depășească sarcinile din planul pe luna Ianuarie cu 2%, să dea produse de calitatea I-a în proporție de 98% și să califice la locul de muncă pe tovarășa Butnaru Olga.

Colectivul subsecției de răsucit și-a luat angajamentul ca în întrecerea socialistă să depășească cu 5% sarcinile ce-i revin din planul de producție pe luna Ianuarie și să dea produse de calitate superioară.

Tânăra stahanovistă Krekuska Ana și-a luat angajamentul ca prin mai buna organizare a muncii la cele două ringuri la care lucrează să-și depășească cu 4% planul de producție ce-i revine pe luna Ianuarie, să dea produse de calitatea I-a în proporție de 98% și să sprijine pe cellalți fruntași în producție dela locul său de muncă să se ridice la nivelul stahanoviștilor.

Numeroși alți stahanoviști, printre care se numără tovarășii Schmiedmeister Ecaterina, Farkaș Rozalia, Weinhardt Barbara etc. au răspuns cu un deosebit entuziasm chemării patriotice a stahanovistei Elena Chișiu, luându-și angajamente sporite în producție pentru a da cât mai multe produse de calitatea I-a.

Fire de calitate superioară, pentru țesături de calitate superioară

ELENA CHIȘIU
stahanovistă, Industria Bumbacului A

A trecut mai bine de un an de când mi s'a acordat, ca o înaltă răsplată pentru munca mea, titlul de stahanovistă. In ziua de 30 Decembrie am primit și medalia „A 5-a aniversare a Republicii Populare Române". Toate acestea mă fac să simt puternic că în patria noastră munca a devenit o chestiune de onoare și de glorie. Prețuirea care mi-a fost arătată m'a făcut să înțeleg și mai bine că pe umerii mei apasă o mare răspundere, aceea de a fi vrednică de această prețuire, de a-mi pune toate forțele și toată priceperea mea în muncă în slujba dezvoltării și întăririi patriei dragi.

Sarcinile care ne revin în anul 1953 — anul hotărîtor al cincinalului — sunt considerabil mai mari. Țara noastră care se îndreaptă cu pași repezi spre socialism, ne cere să dăm produse mai multe și mai bune. Oamenii muncii, al căror nivel de trai crește necontenit, au nevoie de mărfuri tot mai multe, de calitate superioară.

Tovarășul Gh Gheorghiu-Dej ne-a chemat la luptă pentru îndeplinirea cincinalului în 4 ani. Această chemare care a răsunat puternic în inima fiecărui om al muncii din țara noastră, ne-a însuflețit și pe noi, muncitoarele filatoare.

In dorința de a contribui în cât mai mare măsură la realizarea țelului măreț pe care ni l-a pus în față partidul, am pornit, împreună cu tovarășele din brigada mea, la întrecere pentru sporirea procentului de fire de calitatea I-a, sub lozinca **„Fire de calitate superioară, pentru țesături de calitate superioară".**

Realizările noastre se datoresc mai ales aplicării metodelor sovietice Voroșin și Ciutkih. Aceste metode au fost studiate de noi în cadrul brigăzii, cu ajutorul tehnicienilor. Broșura „Brigada de calitate" a lui Ciutkih ne-a ajutat să găsim căile concrete pentru îmbunătățirea calității produselor.

Eu am avut bucuria să-l cunosc personal pe tov. Ciutkih, în 1951, când am făcut parte dintr'o delegație care a vizitat Uniunea Sovietică. Am văzut și fabrica unde lucrează. M'a impresionat în mod deosebit acolo curățenia desăvârșită care domnea la fiecare loc de muncă, în fiecare colț din fabrică. Maistrul stahanovist mi-a explicat că aceasta este una din condițiile principale pentru o înaltă cultură în producție. Învățămintele cu care m'am întors în fabrică și pe care le-am împărtășit tovarășelor mele mi-au folosit mult în lupta pentru o calitate mai bună.

In cadrul întrecerii pentru sporirea procentului de fire de calitatea I-a, mi-am luat angajamentul să depășesc punctajul la calitate dela 85%, cât realizam până acum, la 91%. Pentru ca să-mi îndeplinesc acest angajament și chiar să-l depășesc, mi-am concentrat atenția asupra fiecărei operații pe care o execut în procesul de producție. Astfel, mi-am dat seama că unele așazise „lucruri mărunte", cărora nu le dădeam mare importanță până acum, îmi îngreunează mult munca, creându-mi timpi morți, influențând în același timp în mod negativ asupra calității.

Ce măsuri am luat, în mod concret pentru îmbunătățirea calității firelor?

Mai întâi, preluarea schimbului o fac cu deosebită grijă. Controlez dacă mașinile sunt puse la punct, dacă s'a făcut reglarea lor, dacă sunt bine curățate și dacă toate fusele sunt în stare de funcționare. Ca să înlătur timpii morți, în scopul folosirii maximale a celor opt ore de lucru, controlez dacă am bobine de semitort în cantitate suficientă, îmi pregătesc în ordine toate sculele (peria, pensulele, curățitorul de clapete), iar cărligul il leg de șort ca să-l am la îndemână în orice moment. Am grijă, deasemeni, ca în cutiuța dela capul mașinii să am întotdeauna cursori de schimb.

In timpul lucrului, curăț cu strictețe mașina la timpul prescris și lucrul acesta îl fac numai cu peria. Experiența mea și a altor filatoare mi-a arătat că nu este indicat deloc sistemul de curățire cu cartonul, pe care-l folosesc încă multe muncitoare. Acestea nu fac decât să vânture praful și scamele care se depun apoi pe fire și produc îngroșări, dau defecte în țesătură, nemaivorbind de faptul că viciază aerul.

De o mare importanță pentru calitatea țesăturilor este felul cum execută filatoarea înădirea firelor rupte. Cu cât lipitura este mai scurtă, cu atât defectul în țesătură lese mai mic. Deaceea, am grijă ca lipitura să nu treacă niciodată de 1 cm., multe lipituri reușind chiar să le fac de numai 1/2 cm. Mă străduesc, deasemeni, să reduc cât mai mult timpul de lipire a firelor pentru ca să nu las multe fuse să meargă în gol și să-mi dea astfel țevi diforme.

Indeplinirea programului de producție și obținerea unui fir de calitate superioară depinde în bună parte de felul cum funcționează mașina. Orice defecțiune apărută la mașină trebue înlăturată fără întârziere căci influențează asupra calității produselor. In asemenea cazuri, chem meșterul și-l cer să la imediat măsurile necesare.

Foarte important pentru munca unei filatoare este să controleze felul cum lucrează tovarășele din echipa de levată. Ele trebue să predea filatoarei mașina perfect curată și cu toate firele legate. Țevile trebue să le înfunde bine pe fus și să nu scape vreun fus fără țeavă. Sistemul de organizare al echipei de levate care a fost nu demult introdus în filatura noastră (fiecare tovarășă are un anumit sector de deservire la fiecare parte de ring) îmi ajută să execut cu mai mult succes acest control.

In momentul de față, în sectorul nostru se studiază și se pregătește introducerea metodei sovietice Kovaliov. Datorită aplicării acestei metode va fi generalizată experiența cea mai înaintată din sector.

Un punct foarte important în cadrul muncii mele este acela referitor la ridicarea la un nivel superior a calificării cadrelor. Este un lucru dela sine înțeles că numai un muncitor cu o temeinică pregătire profesională poate asigura o producție de bună calitate.

Eu mi-am luat angajamentul să realizez în acest an ridicarea calificării a 5 tovarășe. Mă voi strădui să duc la îndeplinire acest angajament.

In același timp, conducerea administrativă are datoria să asigure condiții cât mai bune de lucru, luând măsuri tehnico-organizatorice pentru o producție ritmică, înlăturând golurile și asalturile în producție, asigurând aprovizionarea cu materii prime, materiale, etc.

Sunt hotărîtă să lupt din toate puterile pentru realizarea obiectivelor propuse, conștientă că acum, când oamenii muncii nu mai lucrează pentru îmbulbarea unui pumn de trântori, ci pentru bunăstarea lor și a familiilor lor, a da produse mai multe, de calitate tot mai bună înseamnă a contribui la creșterea nivelului de trai al celor ce muncesc, la construirea socialismului în patria noastră scumpă.

Sărbătorirea Centenarului Teatrului Național din București

Consiliul de Miniștri a hotărît ca între 14—24 Ianuarie 1953 să fie sărbătorit Centenarul Teatrului Național din București.

In acest scop a fost instituit Comitetul jubiliar pentru sărbătorirea Centenarului Teatrului Național din care fac parte:

Alexandrescu Sică, prim regizor artistic la Teatrul Național „I. L. Caragiale"; **Antoniu Costache**, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat; **Aurelian Gheorghe**, actor, Teatrul Național din Cluj, laureat al Premiului de Stat; **Bălțățeanu Nicolae**, artist al poporului din R.P.R., laureat al Premiului de Stat; **Baranga Aurel**, scriitor, laureat al Premiului de Stat; **Bellu Nicolae**, președintele Comitetului Cinematografiei; **Boureanu Radu**, scriitor; **Bulandra Sturza Lucia**, artistă a poporului din R.P.R., laureată a Premiului de Stat, director al Teatrului Municipal; **Buzescu Aura**, artistă emerită a R.P.R., laureată a Premiului de Stat; **Calboreanu Gheorghe**, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat; **Călinescu Gheorghe**, scriitor, academician; **Caragea Boris**, sculptor, maestru emerit al Artei din R.P.R., laureat al Premiului de Stat, președintele Uniunii Artiștilor Plastici din R.P.R.; **Cluceru Sonia**, artistă emerită a R.P.R.; **Comăneanu Remus**, actor, Teatrul Național din Craiova; **Cornea Paul**, secretar al C.C. al U.T.M.; **Crăciun Constanța**, profesor; **Davidoglu Mihail**, scriitor, laureat al Premiului de Stat; **Demetrius Lucia**, scriitoare, laureată a Premiului de Stat; **Dumitrescu Vasile**, director general al „Agerpres"; **Finți Alexandru**, prim regizor artistic, maestru emerit al artei din R. P. R.; **Frunză Eugen**, scriitor, laureat al Premiului de Stat; **Fulga Laurențiu**, scriitor, laureat al Premiului de Stat; **Gherman Mircea**, membru în Biroul Executiv C.G.M.; **Ghițescu Aurel**, actor, Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești; **Jeleapov Eugen**, Directorul Direcției Teatrelor din Comitetul pentru Artă; **Kirițescu Alexandru**, scriitor; **Kovacs Gheorghe**, actor Teatrul Secuesc din Tg. Mureș; **Manole Ofelia**, profesor universitar; **Manolescu Ion**, artist emerit al R.P.R.; **Maximilian V.**, artist emerit al R.P.R.; director al Teatrului de Operetă; **Mihalache Marin**, vicepreședinte al Comitetului pentru Artă; **Murgulescu Ilie**, academician, președintele Comitetului pentru Învățământul Superior; **Niculescu Basu George**, artist al poporului din R.P.R.; **Nestor Ignat**, redactor șef adjunct al ziarului „Scânteia"; **Nistor Constantin**, președintele Comitetului pentru Așezămintele Culturale; **Nistor Ion**, ministrul Învățământului Public; **Petrescu Camil**, scriitor, academician; **Petrovici Ion**, directorul Teatrului Petroșani; **Popa Ion**, directorul Teatrului Național „I. L. Caragiale"; **Popescu Doreanu Nicolae**, președintele Comitetului pentru Artă; **Răchițeanu Irina**, artistă emerită a R.P.R., laureată a Premiului de Stat; **Răutu Leonte**, profesor universitar; **Roșianu Mihail**, președintele Comitetului de Radio; **Săbău Oliver**, conferențiar universitar; **Sadoveanu Mihail**, scriitor, academician, președintele Uniunii Scriitorilor; **Șahighian Ion**, prim regizor artistic al Teatrului Armatei; **Săvulescu Tralan**, academician, președintele Academiei R.P.R.; **Șelmaru Tralan**, secretar al Uniunii Scriitorilor; **Sincu Constantin**, directorul Teatrului Național din Iași, laureat al Premiului de Stat; **Socor Matei**, maestru emerit al Artei din R.P.R., președintele Uniunii Compozitorilor, laureat al Premiului de Stat; **Ștefănescu Mircea**, scriitor, laureat al Premiului de Stat; **Tugui Pavel**, conferențiar universitar; **Vraca George**, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat.

Cu prilejul Centenarului se va organiza în București decada Teatrului Național „I. L. Caragiale", în cadrul căreia se vor reprezenta cele mai bune spectacole ale Teatrului Național și ale altor teatre din București și din țară.

In întreprinderi și pe marile șantiere se vor organiza spectacole de teatru.

Academia R.P.R. va organiza o ședință în care se vor face comunicări asupra întemeierii și dezvoltării Teatrului Național și va edita o monografie a Teatrului Național din București.

Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor va emite un timbru jubiliar.

Comitetul Cinematografiei va asigura realizarea unei ediții speciale despre „Centenarul Teatrului Național „I. L. Caragiale".

(Agerpres)

Când comitetul de întreprindere lucrează birocratic

La uzina de reparat utilaj petrolifer Poiana-Câmpina, sarcinile de plan pe 1953 au sosit chiar în ziua în care colectivul uzinei sărbătorea îndeplinirea planului pe anul 1952. Aceste evenimente au răscolit adânc viața întregului colectiv; fiecare muncitor și tehnician aștepta cu nerăbdare să cunoască din vreme planul lui de muncă, sarcinile ce-i revin în noul an pentru a lua din timp măsurile în vederea îndeplinirii și depășirii lor.

Președintele comitetului de întreprindere, tov. Gh. Ghimbaș, ca și directorul uzinei, tov. Popa, n'au socotit însă că defalcarea planului — în vederea cunoașterii lui amănunțite în fiecare secție, în fiecare atelier și echipă — ar fi o sarcină de care ar trebui să se ocupe îndeaproape. Așa se face că până în preajma noului an, ei nu au întreprins nimic concret în această direcție. Abia în 29 Decembrie, când tov. Ghimbaș, președintele comitetului de întreprindere, și tov. Jianu, locțiitor de președinte, au fost chemați la o ședință de instructaj la sediul local al Uniunii Sindicatelor din Industria Metalurgică și Electrotehnică, activiștii sindicali dela Poiana-Câmpina și-au adus aminte, în mod subit, că în uzina lor planul nu a fost încă defalcat pe echipe, mașini și oameni. „E timpul să trecem la fapte — și-au spus cei doi tovarăși care mai erau încă sub impresia ședinței la care participaseră. — Vom mobiliza responsabilii de grupe sindicale, le vom arăta cum trebue ținute consfătuirile de producție. Și în cadrul acestor ședințe de grupă — plănuiau ei mai departe — muncitorii vor veni cu propuneri pentru înlăturarea lipsurilor, își vor lua angajamente sporite în muncă. Se vor ține apoi consfătuiri pe secții, mai târziu pe întreaga uzină... Da, ne așteaptă sarcini multe, de mare răspundere...“ Dar pe cât de bogate le-au fost intențiile, pe atât de sărace le-au fost faptele.

...Câteva zile mai târziu, la uzina Poiana-Câmpina au avut loc într'adevăr ședințe pe grupe sindicale în vederea prelucrării planului defalcat pe 1953. Într'una din acele zile, la sediul comitetului de întreprindere tov. Ghimbaș îl spunea tov. Jianu: „Azi ar fi zi de teren... ar trebui să mergi prin ateliere să vezi cum au decurs ședințele de grupă sindicală, ce se mai aude cu defalcarea planului...“ Dar tov. Jianu știa din proprie experiență că treburile se vor rezolva și fără „ieșirea pe teren“. Iată! au și început să sosească primele procese verbale ale ședințelor care au avut loc... Așa că, la ce bun să se mai obosească, dece să-și părăsească locșorul călduț din birou?

Dar iată că, datorită lipsei de îndrumare și control, operațiile de defalcare a planului au început abia în zilele de 3 și 4 Ianuarie, că abia în aceleași zile au început să aibă loc și consfătuirile de producție. Nefiind pregătite însă, nici aceste consfătuiri nu și-au atins scopul. Majoritatea muncitorilor, aflând despre ele abia în ultimul moment, n'au avut timp suficient pentru a analiza posibilitățile de îndeplinire și depășire a sarcinilor ce le revin și deci n'au putut să facă propuneri serioase de îmbunătățire a muncii, de înlăturare a lipsurilor. Și doar s'ar fi putut spune multe în această direcție.

Planul pe 1952 al uzinei a fost îndeplinit, e drept, dar cu câte sforțări, cu câte greutăți!

Din cauza lipsurilor în aprovizionarea cu materiale, în uzină s'au creat goluri în producție la început de lună și „asalturi“ la sfârșit de lună. Nici despre calitatea reparațiilor efectuate la această uzină sondorii de pe Valea Prahovei n'ar avea prea multe cuvinte de laudă... Dar despre toate acestea s'a vorbit prea puțin în cadrul consfătuirilor de producție și, în plus, aci, din cele aproape 100 de grupe sindicale ale uzinei, numai vreo 10—15 și-au ținut consfătuirile... Iar în aceste consfătuiri s'a vorbit numai despre sarcinile planului pe luna Ianuarie și nicidecum de planul întregului trimestru, așa cum indicau instrucțiunile comune ale Ministerului Industriei Metalurgice și ale Uniunii Sindicatelor din Industria Metalurgică și Electrotehnică.

...La comitetul de întreprindere continuă să sosească procese verbale. Tov. Jianu le adună grijuliu într'o mapă, convins că printr'un asemenea fel de muncă el își face datoria.

Este surprinzător cum comitetul de partid, în frunte cu tov. secretar Goran, tolerează un asemenea mod birocratic de a duce „muncă sindicală“! Lucrul este cu atât mai grav cu cât comitetul de întreprindere desfășoară de multă vreme, la uzina Poiana-Câmpina, o asemenea muncă birocratică, formală. Consfătuirile de producție pe grupe sindicale au loc cel mult odată, de două ori, pe an; ultimul schimb de experiență a fost ținut în uzină cu aatâta timp în urmă, încât numai puțini muncitori își mai aduc aminte de el; întrecerea socialistă este frânată și înăbușită de birocratism — niciо gazetă de perete, niciun grafic de producție, niciun panou nu popularizează succesele stahanoviștilor și fruntașilor în muncă.

Și în acest timp, comitetul de întreprindere strânge procese verbale peste procese verbale, situații peste situații prezentând lucrurile într'o lumină trandafirie. „La noi treburile merg bine“ — repetă pretutindeni activiștii sindicali dela uzina Poiana-Câmpina. Așa că ce rost ar mai avea ca tovarășii de aici să-și complice existența cu o ocupație atât de puțin plăcută ca dezvăluirea lipsurilor și greșelilor muncii?

P. DINESCU

Profesorii și învățătorii desbat problemele învățământului

In amfiteatrul Institutului de Petrol și Gaze din București a avut loc între 7—9 Ianuarie 1953 adunarea cadrelor didactice din raionul Stalin.

Tovarășa Tecuceanu Maria, șefa secțiunii de învățământ a sfatului popular raional, a prezentat o dare de seamă documentată și concretă, analizând în lumina hotărârilor partidului și guvernului activitatea desfășurată în raion pe tărâmul învățământului public, în cursul primelor două pătrare ale anului școlar. In această perioadă s'au obținut o serie de succese importante. Astfel, în raion nu mai există niciun copil de vârstă școlară neșcolarizat. In școlile nr. 28 și 48 fete, la liceul „Ion Luca Caragiale“, la școala elementară din Otopeni Odăi, există clase fără niciun elev rămas în urmă la învățătură. Aceasta se datorează muncii pline de însuflețire depuse de unele cadre didactice.

In general în cel de al II-lea pătrar s'au făcut progrese în ceeace privește lichidarea rămânerii în urmă la învățătură. Procentul celor promovați a crescut dela 72,10% pe primul pătrar, la 81,21% în al doilea pătrar. Totuși, procentul elevilor rămași în urmă la învățătură este încă mare. El se datorează faptului că o serie de cadre didactice își fac planuri de lecții și planuri calendaristice formale, predau lecții la un scăzut nivel științific și nu acordă atenția cuvenită studiului individual al elevilor. O serie de directori s'au ocupat mai mult de problemele administrative ale școlii, neglijând problema principală, — desfășurarea procesului de învățământ.

Deasemenea, mai sunt învățători — e drept, puțini — care folosesc încă metodele putrede ale școlii burgheze, cum ar fi bătaia, ca mijloc de „educare“. Așa procedează, de pildă, profesorul Marin Benghius dela școala nr. 30 băieți.

In problema alfabetizării rezultatele obținute în raion sunt cu totul nesatisfăcătoare. Astfel, la sfârșitul lunii Decembrie 1952, abia 54% din numărul analfabeților erau cuprinși la cursuri.

O mare parte din vină pentru lipsurile constatate revine secțiunii de învățământ a sfatului popular care nu a controlat temeinic munca pe teren.

Darea de seamă prezentată în cadrul consfătuirii nu s'a ocupat însă de felul în care au fost popularizate în școli hotărârile Congresului Invățătorilor și rezoluția consfătuirii raionale din Septembrie a cadrelor didactice.

Au mai prezentat dări de seamă Comitetul sindical raional de învățământ și Comitetul raional U.T.M. In raportul prezentat de primul secretar al comitetului raional U.T.M. se arată că rezultatele slabe la învățătură ale unor utemiști se datorează faptului că aceștia au fost supraîncărcați cu sarcini extrașcolare, uitându-se că principala sarcină politică a utemiștilor este să fie fruntași la învățătură.

Au luat apoi cuvântul numeroși profesori și învățători care au arătat pe larg metodele de muncă folosite de ei în obținerea unor succese importante în activitatea școlară și au adus o serie de critici întemeiate dării de seamă. Totuși, în general discuțiile s'au desfășurat la un scăzut nivel critic și autocritic, ele n'au scos la iveală lipsurile cele mai importante din munca școlilor și secțiunii de învățământ neputând astfel contribui la înlăturarea lipsurilor care mai există în activitatea școlară. Fără îndoială acest lucru oglindește slaba muncă politică desfășurată de organizațiile de partid în preajma consfătuirii raionale.

Consfătuirea s'a desfășurat apoi pe secții. La sfârșitul consfătuirii a fost adoptată o rezoluție care stabilește sarcini concrete pentru organele de învățământ din raion, în vederea ridicării nivelului învățământului în următoarele două pătrare și a asigurării încheierii în bune condițiuni a anului școlar.

Adunarea a votat apoi în unanimitate o telegramă prin care cere anularea sentințel criminale date de justiția americană împotriva soților Rosenberg.

Cărți ilustrate pentru copii apărute în Editura Tineretului

V. MAIAKOVSKI: Calul năzdrăvan — cu ilustrații de A. Pahomov. In românește de Nina Cassian. Pentru școlarii mici. (12 pag. 2,50 lei).

* * * **Cinci prieteni la iernat** — basm popular rusesc — cu desene de D. Gorlov. Pentru copii de vârstă preșcolară (16 pag. 3,50 lei).

NATALIA ZABILA: Iasocika — cu desene de M. Poliakov. Pentru copii de vârstă preșcolară (16 pag. 2,40 lei).

L. VORONKOVA: Ninge — cu desene de N. Ilnorin. Pentru preșcolarii mari (60 pag. 3 lei).

N. SAKONSKAIA: Boabă cu bobiță — cu desene de E. Afanasieva. Pentru copii de vârstă preșcolară (12 pag. 2,60 lei).

A. BARTO: Jucării — cu desene de N. Ușakova. Pentru copii de vârstă preșcolară (12 pag. 2,50 lei).

A. BARTO: Mașenka — cu desene de E. Afanasieva. Pentru copii de vârstă preșcolară. (16 pag. 4 lei).

L. PANTELEEV: Cu barca — Pentru pionieri și școlari (80 pag. 1,80 lei).

★

H. CH. ANDERSEN: Povești. Pentru pionieri și școlari (102 pag. 17 lei).

★

SONIA LARIAN — VICTOR VANTU: Cei dintr'a V-a A. — cu ilustrații de A. Sirin. Pentru pionieri și școlari. (184 pag. 4 lei).

ANA TUDORAȘ: Circul din pădure — cu ilustrații de Maria Constantin. Pentru copii de vârstă preșcolară. (16 pag. 4 lei).

AL. GHEORGHE: Le cunoașteți? Pentru copii de vârstă preșcolară. (10 pag. 3,50 lei).

Intr'un sat, la graniță

Ulițele comunei s'au umplut deodată de gălăgie și cerul posomorît s'a luminat parcă și el. Pe porțile celor 3 școli, română, sârbă și germană din Tolvadia, s'au revărsat — torent viu și tânăr — copiii. Tanasin Pera a privit, cu fața luminată de un zâmbet, năsucurile cârne, obrajii îmbujorați de joacă, și s'a îndreptat apoi spre sediul gospodăriei colective. După munca de dimineață, colectiviștii au obiceiul să se adune, să se sfătuiască despre binul mers al gospodăriei. Acum gospodăria a crescut dela 44 la 83 de familii și treburile sunt tot mai complicate. Gospodăria are 23 de vaci, 67 de porci, 55 de cai, 305 oi. Pe lângă gospodărie funcționează ateliere de rotărie, tâmplărie și fierărie. De curând au fost construite 2 saivane de oi, 2 remize, un pătul, s'au refăcut 3 magazii și 3 grajduri. Sunt destule de discutat și de hotărît.

Azi e o zi ca oricare alta în Tolvadia, comuna aceasta situată la numai 4—5 km. de granița iugoslavă și locuită de români, germani, sârbi și câteva familii de maghiari. O zi de muncă și de luptă sub acelaș steag, pentru înflorirea și propășirea comunei lor, pentru apărarea păcii — dorință scumpă inimii fiecărui țăran muncitor de aici.

★

Un tânăr a sărit sprinten cele câteva trepte cenușii de piatră ale sediului gospodăriei colective și a intrat vesel în cameră. Din teancul dela subțioară a scos câteva afișe și le-a pus pe masă, în fața oamenilor. Apro Iuliana, una din fruntașele gospodăriei, s'a aplecat curioasă să citească. Astă seară, la căminul cultural rulează filmul „Căderea Berlinului“. Ce bucuroasă e! Dela 7 Noembrie de când au primit în comună aparatul cinematografic, au văzut filmul „Mitrea Cocor“, au văzut un film despre cum se vota altădată... și când te gândești că în comună sunt oameni bătrâni care până acum nici nu știau ce e acela cinematograf!

Tânărul cu vestea cea bună a plecat mai departe, să împartă afișele.

— Noroc, tovarășe Pantin! Incotro? întrebă el, adresându-se unui bătrânel viol, cu mustața colilie.

— Ia, la Ceacova, la radioscopie.

Imbrăcați în cojocele de blană sau în scurte de postav aspru, Pantin Vasile, Vițan Roman și încă vreo câțiva îngrijitori, crescători de vite și mulgătoare dela gospodăria colectivă se îndreaptă spre gară. Merg la Ceacova, comuna alăturată, să li se facă diferite analize medicale. Câțiva s'au oprit în fața gazetei de perete. Lângă articolele scrise în limba română, germană și sârbă, au apărut copertele unor cărți noi. Biblioteca din Tolvadia, care numără nu mai puțin de 364 cititori activi, are aproape 1400 de volume în toate limbile vorbite de locuitorii comunei. Printre cele mai iubite cărți se numără „Pământ desțelenit“, „Cavalerul stelei de aur“, „Mitrea Cocor“.

Imbujorată de mers, cu părul blond strâns sub șal, se apropie acum de căminul cultural învățătoarea școlii sârbești „tovarășa Vida“, cum i se spune în sat. Ea a fost să reamintească celor înscriși la cursurile de alfabetizare că la ora 5 începe lecția. In total, în Tolvadia n'au mai rămas decât vreo 40 de neștiutori de carte. Și învățătorii din comună au ambiția ca în curând toți oamenii de aici să poată deslușl slovele.

Curând „elevii“, din care mulți au fire argintii în păr, s'au adunat într'una din sălile căminului cultural, s'au așezat la masa acoperită cu pânză roșie și au deschis în fața lor caetele acoperite cu slove mari, stângace încă.

Afară, în fața căminului cultural, s'au adunat câțiva tineri îmbrăcați în pufoaice cenușii, călduroase. Discută cu aprindere. Sunt tractoriștii Blonca Ilie, Tanasin Borislav și alți tineri, pe vremuri slugi la chiaburi. El au învățat în ultimii ani meseria frumoasă de tractorist și acum lucrează la gospodăria agricolă de stat din comună.

Peste sat a început să se lase amurgul. La fereastra căminului cultural s'a aprins lumina electrică, aruncând raze aurii afară, în stradă. Abia sunt 2 luni de zile dela 7 Noembrie de când la căminul cultural a sclipit pentru prima dată lumina electrică și acum oamenii plănuesc cum să tragă firele electrice în toate casele din comună. Luminile căminului cultural sunt ca o chemare pentru cei din comună și mai ales pentru tineret. Veniți, parcă spun ele, veniți la cântec, la joc, la voe bună. Aici se adună duminica oamenii muncii români, sârbi, germani, maghiari și dansează înfrățiți în sunetele acordeonului sau ale orchestrei de tamburași. Aici la căminul cultural, s'a întâmplat cu 4 ani în urmă, tot în ziua de 7 Noembrie, evenimentul atât de drag inimii lor. In ziua aceea, s'au adunat pentru prima dată oamenii muncii de diferite naționalități din comună și au format împreună un cor mare și puternic. In ziua aceea a răsunat triumfător cântecul „Sub steagul lui Lenin“. Pentru ca să ajungă această zi mare, au mers zile întregi din casă în casă comunistul Tanasin Pera, Caravilă Stanco, maistru de cultură la gospodăria de stat, au mers învățătorii din comună și le-au arătat oamenilor muncii de diferite naționalități că numai dușmanii lor au interes să-i vadă dezbinați. De atunci, munca culturală parcă a prins aripi. Afară de corul de 60 de persoane, s'au format echipa de dans, echipa de teatru, s'a adus radio, apoi lumina electrică și cinematograful. Anul trecut a luat ființă un cerc agrotehnic, iar zilele acestea s'au organizat o serie de noi cercuri de cultură generală: zootehnic, sanitar, de limba rusă, dramatic și muzical.

★

Umbrele înserării au acoperit, rând pe rând, casele, copacii. Cursul de alfabetizare s'a terminat. In pragul căminului cultural a răsărit, răsucindu-și mustața albă, moș Pantin Vasile. S'a înapoiat dela Ceacova, și acum vine să mai stea de vorbă cu tovarășii, la cămin. I-a găsit aci pe colectiviștii Pantin Dușan, Meilă Virgil, Tutinoi Matei, Wagner Iosif, secretarul sfatului popular, și alți câțiva.

— Am citit ziarul emigranților iugoslavi, spune Pantin Dușan. Banditul de Tito a vândut deabinelea Iugoslavia imperialiștilor americani. Ați văzut câte nenorociri se abat pe capul oamenilor de acolo, cărora Tito le pregătește o zi mai neagră de cât alta.

Tanasin Rada s'a aprins de mânie.

— N'are poporul iugoslav ce mânca, spune el, și Tito trimite grâne în Anglia și în America. Acum se pregătește de război. Cui îi trebue război? Fabricanților de tunuri, nu oamenilor de jos.

— Da, îl răspunde oftând moș Pantin Vasile, numai că vezi, la război nu merg fabricanții de tunuri. Tot pe oamenii muncitori îi trimit să moară pentru ei. Dar — ridică glasul hotărît moș Pantin—dacă ticălosul de Tito și stăpânii lui din America și Anglia vor încerca să ne întunece cu război viața noastră de astăzi, apoi râu îl vom izbi, noi ăștia care am învățat să iubim adevărata libertate.

Oamenii de aici din comună au cuvinte de ură aprinsă pentru tâlharul de Tito, care trimite spioni și sabotori în țările de democrație populară, pentru a lovi în popoarele care își construesc o viață liberă și fericită.

— Noi, care suntem aici la graniță — spune Pantin Dușan, unde banditii titoiști fac tot felul de provocări, trebue să fim cu ochii în patru. Noi trebue să apărăm pacea, pentrucă în felul acesta apărăm viața noastră nouă.

In cameră s'a lăsat o clipă liniștea. Poate că moș Pantin Vasile se gândește în momentul acesta la fata lui, care acum urmează școala pedagogică sârbă din Timișoara. Poate că Dușan Pantin se gândește la bețigul pe care i l-a adus în casă gospodăria colectivă unde e fruntaș. Poate că Meilă Virgil și Tutinoi Matei, care sunt tineri, în pragul vieții, se gândesc la viitorul lor, pe care îl vor fericit și îmbelșugat, „Da, murmură cineva, aici suntem la granița care desparte două lumi, două feluri de viață. Acolo, unde stăpânește banda lui Tito, viața oamenilor muncitori devine zi de zi tot mai întunecată, mai plină de necazuri; la noi, în patria noastră liberă, fiecare zi ne aduce noi și noi izbânzi ale vieții și muncii noastre înfrățite. Vom veghea cu strășnicie ca nimeni să nu se poată atinge de viața tot mai fericită pe care ne-o făurim astăzi“.

ILEANA LUCHIAN

Prezentarea filmului documentar „Vietnamul în luptă“

Vineri seara a avut loc, la Ambasada Republicii Populare Chineze, în prezența ambasadorului R. P. Chineze Van Ții Pin, prezentarea filmului documentar „Vietnamul în luptă“.

Au asistat reprezentanți ai Institutului Român pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, ai Comitetului Cinematografiei, al Ministerului Afacerilor Externe, oameni ai artei și culturii, ziariști români și străini, etc.

Au participat deasemeni reprezentanți ai Ambasadei Uniunii Sovietice și ai misiunilor diplomatice ale țărilor de democrație populară.

Filmul „Vietnamul în luptă“, produs al studiourilor chineze și vietnameze, înfățișează în imagini impresionante, pline de puternic realism, lupta eroică a poporului vietnamez, condus de Partidul Muncii, în frunte cu președintele Ho Și Min, pentru eliberarea de sub jugul colonialiștilor francezi.

Filmul oglindește minunate aspecte ale entuziasmului cu care poporul vietnamez, în teritoriile eliberate, muncește pentru făurirea unei vieți noi, asigurând un avânt din ce în ce mai mare al dezvoltării industriale, agricole și culturale a țării.

Filmul a fost călduros aplaudat.

(Agerpres)

Intâlnirea prietenească de tenis de masă dintre R. P. R. și R. D. Germană

In sala „Dinamo“ din Capitală s'a desfășurat eri, în fața unui mare număr de spectatori, prima manifestație sportivă internațională din acest an, întâlnirea prietenească de tenis de masă dintre reprezentativele R.P.R. și R. D. Germane. Jocurile s'au desfășurat într'o atmosferă de prietenie. Ele au scos în evidență buna pregătire a jucătorilor noștri și realul progres pe care l-au făcut jucătorii de tenis de masă din R. D. Germană. Publicul spectator a dat dovadă în tot timpul jocului, de o înaltă sportivitate, aplaudând deopotrivă pe jucătorii din cele două țări.

Un frumos succes a înregistrat echipa noastră feminină, formată din maestra sportului și campioană mondială, Angelica Rozeanu, și tânăra jucătoare Ella Zeller, care a întrecut echipa feminină a R.D.G. formată din Grette Herber, dublă campioană a țării sale, Astrid Horn și Hannelore Hanft — cu scorul de 5—0.

Este demnă de remarcat comportarea pe care a avut-o tânăra noastră jucătoare Ella Zeller. Ea a dovedit că se găsește într'un real progres față de anul trecut.

Echipa masculină a R.P.R. formată din V. Vladone, Toma Reiter și Farkaș Paneth a întâlnit echipa R.D.G. compusă din H. Reiman, H. Hanschman și H. Schneider. In urma celor 9 matchuri jucate, victoria a revenit echipei R. D. Germane cu scorul de 5—4.

Jocurile din cadrul întâlnirii de tenis de masă continuă astăzi în sala „Dinamo“ între orele 9—13 și 17—22.

Informații

Baritonul cehoslovac Premysel Koci, solist al Operei de Stat din Praga, a sosit Sâmbătă în Capitală, în cadrul acordului de colaborare culturală dintre R.P.R. și R. Cehoslovacă.

Interpret de valoare al unui vast repertoriu, Premysel Koci va putea fi ascultat de iubitorii de muzică din țara noastră în operele „Carmen“, „Bărbierul din Sevilla“, „Boris Godunov“, „Eugen Oneghin“, „Fidelio“. Totodată, baritonul cehoslovac va da o serie de recitaluri cu care prilej va interpreta cântece ale poporului său.

La sosirea sa în Capitală, Premysel Koci a fost întâmpinat de reprezentanți ai Institutului Român pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, precum și de reprezentanți ai Ambasadei R. Cehoslovace la București.

(Agerpres)

Să dăm atenție nevoilor de zi cu zi ale oamenilor muncii!

La mina Lupac din raionul Reșița, lămpile minerilor nu au garnituri și răsuflă. Din cauză că nu s'a procurat un număr suficient de lămpi, nu se poate face schimbul la locul de muncă.

Locuințele muncitorești începute în 1948 nu au nici până acum burlane, la cele începute în 1950 nu s'a făcut instalația de apă, iar cele începute în 1951 n'au instalată lumina electrică. Conducerea minei nu s'a îngrijit ca minerii să aibă o bale bine amenajată. Sunt dușuri puține iar camerele nu sunt încălzite.

Pe la mină au trecut diferite comisii care au constatat aceste lipsuri dar n'au luat măsuri. Minerii cer să se treacă neîntârziat la lichidarea lipsurilor semnalate.

C. RADU
corespondent voluntar

★

Oamenii muncii din întreprinderile și instituțiile orașului Mehadia, raionul Almaș, vin, zi de zi, la „Combustibilul“ din Mehadia și cer să li se elibereze lemnele de foc la care au dreptul.

De fiecare dată, conducerea „Combustibilului“ în frunte cu tov. Bărbulescu Ioan le răspunde că nu poate să le dea lemne din depozitul dela Mehadia ci numai din depozitul dela Băile Herculane care se află la o distanță de 15 km. In felul acesta, cei care au dreptul la lemne trebue să plardă o zi de muncă și să plătească pentru transport 50 de lei. Sfatul popular raional și I.P.E.I.L.-ul raional nu s'au interesat să asigure transportarea lemnelor necesare la Mehadia. Cei care s'au făcut vinovați de lipsă de grijă față de interesele oamenilor muncii și n'au asigurat din vreme aprovizionarea lor cu lemne, trebue să fie trași la răspundere.

NICOLAE GALOPENȚA
corespondent voluntar

CRONICA CINEMATOGRAFICĂ

„Compozitorul Glinka“

„Puşkin e un gigant... dar alături de el este vrăjitorul Glinka“ — a spus cândva Gorki.

Filmul colorat „Compozitorul Glinka“ — producție Mosfilm 1952 — este închinat acestui măreț geniu al muzicii ruse, vieții și operei lui.

Glinka a pus bazele muzicii clasice realiste ruse, a arătat căile pentru dezvoltarea ei mai departe, a creat o operă mare, minunată, care constituie un tezaur de seamă al artei ruse și al artei tuturor popoarelor. Glinka a fost primul dintre marii compozitori ruși care au făcut ca încă din veacul trecut muzica clasică rusă să treacă în frunte, ca și literatura și pictura. Aceasta a fost cu putință datorită faptului că cei mai buni scriitori și artiști au fost influențați în creația lor de marile frământări care, în Rusia veacului trecut, prevesteau revoluția, că ei și-au pus arta în slujba luptei poporului împotriva iobăgiei și a autocrației țariste.

Filmul, care scoate în relief cu o mare forță și originalitate artistică legătura dintre viața poporului și compozitor, arătând felul în care a ajuns Glinka la făurirea genialei sale opere — lasă o impresie covârșitoare asupra spectatorului. Muzica lui Glinka, care răsună cu putere dela un capăt la altul al filmului, profunzimea și marea bogăție de idei înălțătoare cuprinse în scenariu și imaginile pline de vigoare și prospețime create de regizor, de operatorii filmului colorat, minunatul joc al actorilor care fac să trăiască în fața noastră mari figuri ale culturii ca Puşkin, Griboedov, Dargomâjski, Stasov, Serov, etc., corurile lui Sveșnikov și dansurile ansamblului Igor Moiseev, — arată convingător măreția și genialitatea forțelor creatoare ale poporului rus, frumusețea peisagiului rus, pun în valoare în mod multilateral marile posibilități ale artei cinematografice, îl emoționează pe spectator și îl înalță, stârnesc bucuria, satisfacția, clocotul de idei și sentimente pe care le aduc întotdeauna spectacolele de înaltă artă.

1828... Iată tabloul Nevei învolburate, care s'a revărsat peste malurile ei de granit din Petersburg. Valuri furioase se sparg de marginile luntrei în care se află Glinka; luntrașii se luptă cu forțele naturii și înalță un cântec în care răsună sufletul minunat și voința de neînvins a poporului rus. In saloanele unui nobil, Glinka va da un concert de muzică rusă — lucru rar în acea vreme; dar iată că concertul e întrerupt, pe estradă apar cântăreți italieni apreciați de nobilime. In toate saloanele nobilimii ruse se cântă doar muzică italiană — cea rusă nu găsește prețuire. Dar afară, în ger, Glinka îl vede pe „mujic“, strânși în jurul unui foc, reluând cu dragoste cântecul rus ce fusese întrerupt în saloanele nobililor. Izgonit de dușmănia nobilimii, Glinka pleacă în Italia. In contrast cu tabloul Nevei sbuciumate, care simbolizează viața agitată a Rusiei, revolta care clocea în sufletul poporului obidit — apare pe ecran seninul peisagiu italian, cu palatele dogilor, cu cupola Sfântului Marc. Glinka respectă și apreciază muzica poporului italian; el arată că muzica adevărată are patrie, că el iubește muzica italiană pentrucă e o muzică națională, muzica poporului italian. Șederea în Italia nu stinge, ci întețește și mai mult în Glinka dorința de a scrie muzică „pe rusește“, de a demonstra în fața lumii întregi marea frumusețe și profunzime a muzicii create de geniul poporului rus. In pofida admirației, a faimei și a bogăției care i se oferea de către italieni entuziasmați de frumusețea muzicii ruse, Glinka tânjește după patria sa. Dorul de țară îl poartă înapoi spre meleagurile dragi, acolo unde viața era furtunoasă și grea, acolo unde răsuna în masele largi ale poporului muzica rusă, acolo unde inspirația sa avea să găsească acea sevă vie care să-l ajute să compună muzică despre poporul rus și pentru poporul rus.

Scenariștii — regretatul scriitor Piotr Pavlenko împreună cu N. Treniova și G. Alexandrov — au găsit mijloace nespus de frumoase și sugestive pentru a arăta că Glinka își găsea seva inspirației sale în viața poporului, în folclorul muzical rus. „Muzica este creată de popor, iar noi, compozitorii, nu facem decât s'o aranjăm“ — această profundă idee a lui Glinka străbate întregul film. In imagini puternice filmul arată că genialitatea muncii creatoare a lui Glinka a constat tocmai în capacitatea lui de a pune în valoare în forme muzicale ample, bogăția vieții sufletești și a folclorului poporului rus. Patriotismul stă la temelia genialei creații a lui Glinka. Intorcându-se în țară, mângâind cu privirea peisagiile atât de dragi și apropiate, Glinka asistă la o scenă care-l dă imaginea vie a puterii creatoare a poporului rus înlănțuit de iobăgie. Cu tehnica rudimentară de atunci, dar cu o sfărâcită ingeniozitate, o massă de iobagi mută din locul ei vechi o biserică. Primisera ordin s'o dărâme, căci pe acolo urma să treacă drumul împăratului: dar ei au ținut să păstreze neatinsă modesta capodoperă a arhitecturii ruse și au mutat clădirea din loc. „Eh, dacă îi s'ar da libertate mujicilor, ei ar muta toată Rusia din loc“ — spune bătrânul fierar iobag care avusese ideea mutării bisericii. El e un om rus simplu, fost ostaș în armatele care îl biruiseră pe Napoleon, ajungând până în Paris. Și ascultându-l, văzând massa iobagilor săraci, dar plini de forță și frumusețe, Glinka concepe în mintea sa celebrul imn „Slavă ție, popor glorios“, imn care răsună până în zilele de azi, puternic, triumfător, în finalul nemuritoarei opere „Ivan Susanin“.

Colindând într'un iarmaroc din Ucraina, ascultând melodii populare, privind la dansurile pline de grație și foc ale ucrainienilor, țiganilor și georgienilor, Glinka se inspiră pentru opera „Ruslan și Ludmila“, concepută împreună cu Puşkin, după textul acestuia. Prin această operă Glinka dezvăluo nesecatele resurse de bogăție muzicală ale popoarelor care trăiau în Rusia, cântă ideea frăției între aceste popoare.

Măestria filmului reese și din puterea cu care, arătându-se legătura lui Glinka cu poporul, sunt scoase totodată în relief particularitățile individuale ale geniului său. Artistul Smirnov, debutant în film, care individualizează cu profunzime dealungul întregului film personalitatea lui Glinka, are un joc cu deosebire impresionant în scenele când îl interpretează pe artist în procesul de creație. Iată-l migălind la pian, cuprins de febra creației, nedormit, dar căutând fără istov melodia, în timp ce prin creer i se perindă frânturi de melodii, de întâmplări, chipuri de oameni... După trudă nemăsurată, începe să se înfiripe cântecul mult căutat: parcă speriat de puterea imaginii găsite, Glinka se întrerupe din cântat, își retrage mâinile de pe pian, dar acordurile falnice ale unei întregi orchestre răsună cu înzecită putere în mintea sa înflorbântată, slăvind măreția poporului rus.

Una din cele mai profunde idei ale acestui film, dezvăluită cu multă putere, este aceea a luptei dintre cele două culturi — aceea putredă și reacționară a țarului, a nobilimii cosmopolite, a exploatatorilor, care căutau să înăbușe forțele spirituale ale poporului — și cultura democratică a poporului, cultura dezvoltată de către marii scriitori, compozitori, pictori, critici de artă ca Puşkin, Glinka, Dargomâjski, Griboedov, Serov, Stasov... Țarul ordonă ca titlul operei „Ivan Susanin“ să fie schimbat în „Viața pentru țar“, iar cuvintele de slăvire a poporului din imnul final, să fie schimbate în cuvinte de slăvire a țarului; totuși nobilii stau la spectacol ca pe ace, neliniștiți, la pândă, fiecare „cuvânt suspect“ despre „venirea zorilor“, „dimineața“ etc. îl sperie, ei își dau seama că această cultură nouă e o armă grozavă îndreptată împotriva lor, că ei stau pe un vulcan, că prin apariția pe scena teatrului imperial a „mujicilor“ ruși încălțați în opinci, opera lui Glinka prevestește vremurile când și pe scena istoriei poporul va ocupa locul ce i se cuvine, izgonind pe asupritori. Noua cultură democratică e prigonită de ei. „Ivan Susanin“ și „Ruslan și Ludmila“ — capodopere ale muzicii ruse și universale — sunt scoase din repertoriu, cântecele ruse nu răsună în saloane — dar muzica lui Glinka pătrunde în popor, o cântă gloriosii apărători ai Sevastopolului, ea e iubită de geniile culturii ruse, ea stârnește entuziasm în Franța, Italia, Spania, iar compozitori ca marele artist maghiar Frantz Liszt sau francezul Berlioz sunt pătrunși de admirație față de ea. Muzica lui Glinka, cultura democratică a poporului rus, trăește și astăzi împreună cu marele popor constructor al comunismului, cunoscută și iubită de milioane de oameni.

Munca depusă de scenariști și de regizorul sovietic G. Alexandrov la crearea acestui film e un înalt exemplu de sensibilitate artistică, de imaginație, de profunzime ideologică. „Am consultat 467 cărți — spune Alexandrov — pentru a înțelege figurile eroilor, atmosfera epocii, istoria, interesele spirituale ale lui Glinka și ale prietenilor săi, a cunoaște toate amănuntele vieții muzicale...“ Au fost făcute 4.000 de fișe cu amănunte ale epocii. Pe această bază, scenariștii și regizorul au creat un film în care adevărul istoric se îmbină cu claritatea ideologică și cu o mare frumusețe artistică. Sunt de neuitat scene, cum e cea în care Glinka și Dargomâjski citesc finalul din „Ruslan și Ludmila“ la lumina slabă a unei lumânări, cu lupa, și când în imaginația celor doi răsună puternic, acordurile unei orchestre, pe care le aude și spectatorul. Actorii, cum ar fi Liubov Orlova în rolul Liudmilei Ivanovna, sora lui Glinka, debutantul Durasov în rolul lui Puşkin, I. Liubimov (Dargomâjski) A. Sașin-Nikolski în rolul fierarului Petrov și alții, au un joc plin de umanitate. Pictorii A. Utkin și E. Tisse au realizat un colorit viu, de o mare frumusețe plastică. Partea muzicală a filmului a fost aranjată de compozitorii Șcerbaciov și Șebalin, reliefând complexul proces de creație al lui Glinka, conținutul bogat de idei care a stat la baza operei lui.

Acest strălucit film, care va fi îndrăgit de massele largi de spectatori, este deosebit de bogat în învățăminte, pentru artiști, pentru actorii și regizorii noștri din teatru și cinematografie, pentru interpreții muzicali — de pildă, în scena când Glinka însuflețește orchestra și corul, explicând conținutul de idei al imnului său — și mai ales pentru compozitorii noștri, care vor sorbi din acest film un nou îndemn pentru a crea opere de înaltă artă, a învăța din exemplul măreț al muzicii clasice ruse, a pune în valoare cu măestrie minunatul nostru folclor, exprimând într'o formă națională viața sufletească, conștiința înaintată, lupta pentru socialism a poporului nostru, a omului nou al patriei noastre.

Viu și puternic, însuflețit de năzuințele patriotice și democratice ale poporului rus, nemuritor cum e și muzica sa — așa va rămâne chipul lui Glinka în memoria spectatorilor noștri datorită acestui minunat film.

IOANA DRAGAN

VIAŢA DE PARTID

Dezvoltarea întrecerii — sarcină principală în lupta pentru plan

Muncitorii, inginerii şi tehnicienii dela uzinele „Semănătoarea" au pornit cu entuziasm bătălia pentru îndeplinirea sarcinilor de plan pe 1953. Anul acesta sarcinile de plan ale uzinei au sporit simţitor faţă de cele ale anului trecut, ceeace creează condiţiile pentru îndeplinirea prevederilor planului cincinal în 4 ani.

Urmărind mobilizarea maseei muncitorilor la îndeplinirea planului şi învingerea tuturor greutăţilor, organizaţia de bază se preocupă de dezvoltarea întrecerii socialiste.

Încă din luna Decembrie, organizaţia de bază a ascultat într'o adunare un raport al preşedintelui comitetului de întreprindere, analizând succesele şi lipsurile care au existat în anul trecut şi luând hotăriri concrete pentru dezvoltarea întrecerii, care sunt zi de zi aplicate. Încă din ultimele zile ale anului trecut evidenţa întrecerii socialiste, care înainte nu se ţinea aproape deloc, a început să fie ţinută mai regulat în majoritatea secţiilor; într'o serie de secţii s'a îmbunătăţit deasemenea publicitatea în jurul întrecerii. O atenţie deosebită se dă întrecerii între brigăzile din uzină. Organizaţia de bază a îndrumat comitetul de întreprindere să pună în centrul întrecerii extinderea metodelor sovietice de muncă şi în special a metodei Muhanov-Levcenko, de reducere a preţului de cost la fiecare fază de lucru. În această privinţă a fost antrenat mai mult decât până acum cercul A.S.I.T. din uzină.

O sarcină care a stat şi stă în faţa biroului organizaţiei de bază este organizarea luptei muncitorilor, inginerilor şi tehnicienilor pentru scăderea procentului de rebuturi dela secţia turnătorie. Din iniţiativa biroului, conducerea administrativă a organizat o consfătuire cu inginerii, tehnicienii, stahanoviştii şi fruntaşii în producţie din uzină în care s'a analizat temeinic această problemă şi s'au luat o serie de măsuri tehnico-organizatorice în vederea rezolvării ei, măsuri care în mare parte au fost îndeplinite.

Odată cu defalcarea şi prelucrarea planului pe grupe sindicale, agitatorii au fost îndrumaţi să desfăşoare o intensă muncă politică pentru popularizarea planului, pentru a deschide muncitorilor perspective spre viitor, a le arăta ce va însemna realizarea acestor prevederi şi a-i mobiliza la îndeplinirea lor. Agitatorul Malgut Vilhelm, de pildă, dela secţia seceratori-legători, a arătat într'o convorbire în cadrul grupei sindicale realizările obţinute în anul care a trecut de muncitorii din grupa respectivă, a vorbit despre necesitatea întăririi disciplinei muncii pentru a se putea face faţă sarcinilor sporite şi l-a îndemnat pe membrii grupei să nu rămână niciunul în afara întrecerii socialiste. Scurt timp după convorbire, şi în urma dezvoltării întrecerii, numărul absenţelor nemotivate a scăzut considerabil.

Membrii de partid şi-au luat primii angajamente în întrecerea socialistă entrenând prin exemplul lor massa muncitorilor. Comunistul Popescu Nicolae dela secţia preparat materiale pentru seceratori-legători s'a angajat să realizeze planul pe luna Ianuarie cu 6 zile înainte de termen, să aplice metoda Voroşin de înaltă cultură în producţie, să dea lucru de bună calitate şi să califice la locul de muncă pe utemistul Sandu Ştefan.

Pentru a stimula întrecerea, biroul organizaţiei de bază a dat mai multă atenţie agitaţiei vizuale. În uzină se pot vedea lozinci mobilizatoare care cheamă muncitorii la îndeplinirea planului, panouri, grafice. O agitaţie vizuală atrăgătoare este în secţia strungărie. Muncitorii de aici au scris pe un panou mare cuvintele spuse de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej cu privire la posibilitatea îndeplinirii cincinalului înainte de termen. Deasemeni sunt puse la loc vizibil angajamentele în întrecere ale muncitorilor şi ale brigăzilor.

Datorită muncii politice desfăşurate de organizaţia de bază, întrecerea socialistă a luat un puternic avânt încă dela începutul anului. Numărul muncitorilor, inginerilor şi tehnicienilor antrenaţi în întrecerea socialistă s'a ridicat la aproape 90%, iar numărul celor care aplică metodele sovietice a crescut deasemenea simţitor.

Deşi organizaţia de bază a obţinut unele succese în conducerea politică a întrecerii, există încă lipsuri în ceeace priveşte controlul şi îndrumarea sindicatului, popularizarea fruntaşilor întrecerii şi a metodelor folosite de ei. Pe alocuri se manifestă încă formalism în luarea angajamentelor, grupele sindicale neîndrumând muncitorii să-şi ia angajamente care să-i mobilizeze la dobândirea unor rezultate din ce în ce mai însemnate. Astfel, echipa tov. Bucurescu Varlan, dela secţia turnătorie, care în luna Decembrie şi-a luat angajamentul să depăşească planul cu 50% şi l-a depăşit cu 60%, în luna Ianuarie — deşi are aceleaşi condiţii de muncă — dacă nu chiar mai bune — şi-a luat angajamentul să atingă o depăşire tot de 50%, ceeace este sub posibilităţile reale ale echipei.

O sarcină importantă a organizaţiei de bază este de a veghea cu mai multă grijă la asigurarea de către conducerea administrativă a condiţiilor tehnico-organizatorice necesare bunului mers al producţiei şi la defalcarea planului până la om şi maşină, de a cere rapoarte conducerii întreprinderii cu privire la măsurile luate pentru lichidarea golurilor de producţie, asigurarea îndeplinirii angajamentelor luate în întrecere de muncitori, aprovizionarea locurilor de muncă cu materialele şi uneltele necesare etc.

Biroul organizaţiei de bază dela uzinele „Semănătoarea" are toate posibilităţile de a antrena întreg colectivul în întrecerea socialistă pentru îndeplinirea sarcinilor de plan. Depinde numai de felul cum biroul va şti să folosească aceste posibilităţi.

E. NICOLAEV

Niciun fel de amânări sau tărăgăneli în organizarea muncii politice!

Colectivul de muncitori, ingineri şi tehnicieni dela fabrica „Dinamo" a îndeplinit planul pe anul 1952 în 10 luni. Acest succes însemnat este rodul muncii avântate a muncitorilor şi al muncii politice desfăşurate de organizaţia de bază. Încântându-se însă de succesele obţinute, biroul organizaţiei de bază nu s'a mai preocupat la începutul acestui an de organizarea unei intense munci politice de massă, care să mobilizeze muncitorii la luptă pentru plan, cu toate că sarcinile de plan sunt mai mari decât anul trecut.

Este semnificativ faptul că biroul nu numai că nu a organizat avântul massei muncitorilor, dar nici nu a ţinut pasul entuziasmului cu care muncitorii au pornit la realizarea sarcinilor de plan. Numeroşi muncitori şi tehnicieni, însufleţiţi de hotărârea de a lupta pentru îndeplinirea planului cincinal în 4 ani, şi-au luat angajamente sporite în producţie. Aşa, de pildă, stahanovistul J. Kaval din secţia de aparataj electric şi-a luat angajamentul că va îndeplini sarcinile de plan ce-i revin pe luna Ianuarie până în ziua de 20 crt.; strungarul Iordan Lazăr că va îndeplini sarcinile de plan pe primul trimestru al anului 1953 până la 20 Martie, etc. Mulţi dintre agitatori n'au rămas în urma evenimentelor — deîndată ce au luat cunoştinţă de sarcinile de plan pe 1953 au început să le popularizeze.

De exemplu, agitatorul Albu Tănase, stând de vorbă cu tov. J. Kaval, cu Dumitru Florica şi cu alţi muncitori din secţia aparataj le-a înfăţişat perspectivele care se deschid ţării noastre prin înfăptuirea prevederilor planului pe 1953. El le-a arătat că luptând pentru îndeplinirea planului ei luptă pentru realizarea măreţei sarcini trasate de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej — îndeplinirea cincinalului în patru ani, pentru întărirea şi înflorirea patriei, pentru creşterea nivelului de trai al oamenilor muncii şi deci şi al lor propriu.

Asemenea exemple s'ar mai putea da multe. Din păcate însă, biroul organizaţiei de bază nu a trecut la acţiune nici în urma acestor semnale date de muncitori sau agitatori.

Au trecut mai bine de zece zile din acest an şi biroul organizaţiei de bază nu a prevăzut nimic privitor la desfăşurarea muncii politice de massă în vederea îndeplinirii planului pe 1953. Agitatorii nu au fost instruiţi să popularizeze cifrele de plan, să arate ce perspective minunate de înflorire a patriei deschide îndeplinirea cincinalului în 4 ani. Agitaţia vizuală legată de plan este ca şi inexistentă.

Organizaţia de bază nu s'a preocupat de folosirea mijloacelor variate ale muncii politice pentru mobilizarea muncitorilor la îndeplinirea sarcinilor de plan: gazete de perete, staţiuni de radio, conferinţe la cluburi, convorbiri ale agitatorilor la colţurile roşii, organizarea de consfătuiri cu stahanoviştii, inovatorii, etc. Şi în ceeace priveşte conducerea politică a întrecerii socialiste biroul organizaţiei de bază are lipsuri serioase.

La încheierea contractelor de întrecere socialistă nu s'a avut în vedere un asemenea obiectiv central ca folosirea şi extinderea metodelor înaintate de muncă ale stahanoviştilor sovietici. Deasemenea, nu s'a urmărit dacă sunt asigurate condiţiile tehnico-organizatorice necesare pentru desfăşurarea întrecerii în bune condiţiuni. Stahanovistului Mateica Ion, de exemplu, i s'au planificat piese care nu se pot lucra la maşina lui.

Aceste lipsuri nu l-au alarmat însă câtuşi de puţin pe secretarul organizaţiei de bază — tov. Leceanu Iancu. „Abia suntem la începutul anului, spune el liniştit. Este timp destul să facem şi plan, să reorganizăm colectivul de agitatori şi să pornim apoi la muncă".

Biroul organizaţiei de bază trebue să înţeleagă însă că bătălia pentru plan trebue începută chiar din primele zile ale anului, că în îndeplinirea acestei sarcini principale nu pot fi îngăduite niciun fel de amânări sau tărăgăneli. Rămânerea în urmă are ca urmare în mod inevitabil munca „în asalt" la sfârşitul lunii şi al trimestrului, ceeace dăunează calităţii producţiei, încarcă preţul de cost, duce la folosirea în mod neraţional a utilajului şi a forţei de muncă, împiedică realizarea planului la toţi indicii.

Biroul organizaţiei de bază trebue să ia măsuri urgente pentru lichidarea acestei situaţii de netolerat. El trebue să treacă de îndată la desfăşurarea unei intense munci politice, să instruiască în mod regulat şi temeinic colectivul de agitatori, să folosească din plin toate mijloacele muncii politice de massă pentru antrenarea muncitorilor, inginerilor şi tehnicienilor la îndeplinirea şi depăşirea planului.

F. OPRESCU

A 7-a aniversare a proclamării Republicii Populare Albania

KICO NGJEL
ministrul Comerţului Interior al R.P. Albania

Se împlinesc azi şapte ani dela istorica zi de 11 Ianuarie a anului 1946, când Adunarea Constituantă albaneză a proclamat ţara noastră republică democrat-populară, liberă şi independentă.

Secole dearândul, poporul albanez, care tânjea după libertate, a luptat vitejeşte împotriva numeroşilor cotropitori străini. Dar neavând o conducere revoluţionară, consecventă el nu a reuşit niciodată în trecut să-şi încununeze lupta printr'o victorie asupra înrobitorilor străini şi autohtoni care-l ţineau în mizerie şi întuneric.

Dacă totuşi poporul nostru a putut trăi zilele luminoase ale eliberării şi apoi ale întemeierii R. P. Albania, aceasta se datoreşte în primul rând existenţei Uniunii Sovietice. Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a îmbărbătat şi a dat un puternic avânt luptei poporului nostru pentru sfărâmarea jugului imperialist. Datorită victoriei de importanţă istorico-mondială a Uniunii Sovietice în cel de al doilea război mondial, în condiţiile create de înaintarea glorioasei Armate Sovietice care dădea lovituri nimicitoare hoardelor hitleriste, poporul albanez, sub conducerea eroicului partid comunist în frunte cu tovarăşul Enver Hodja, a putut duce la izbândă răscoala sa armată împotriva cotropitorilor fascişti italo-germani a putut să-şi la soarta în propriile mâini. El a smuls ţara din ghiarele dominaţiei imperialiştilor străini şi a feudalilor băştinaşi şi a pornit pe calea unui viitor luminos.

Pentru toate acestea, poporul albanez nutreşte o recunoştinţă veşnică şi o dragoste fierbinte pentru Uniunea Sovietică, pentru popoarele sovietice, pentru glorios Partid Comunist al Uniunii Sovietice şi marele Stalin, salvatorii şi eliberatorii, apărătorii şi prietenii de nădejde ai poporului albanez.

Făurirea R. P. Albania a devenit posibilă datorită conducerii juste a eroicului Partid al Muncii în frunte cu iubitul conducător al partidului şi poporului albanez, tovarăşul Enver Hodja, partid care se călăuzeşte în întreaga sa activitate de măreţele idei ale marxism-leninismului. Prin eliberarea patriei sale, poporul albanez, condus de Partidul Muncii, a creat condiţiile pentru instaurarea regimului de democraţie populară — formă a dictaturii proletariatului. Încă în cursul luptei de eliberare naţională au fost puse temeliile alianţei de nezdruncinat între clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare, alianţă ce constitue baza puterii populare în R.P. Albania.

După eliberare, în faţa partidului şi a întregului nostru popor muncitor s'a pus sarcina reconstrucţiei economiei ţării devastate de război, a înfăptuirii unor adânci transformări economico-sociale în interesul maselor muncitoare, al apărării independenţei ţării. Aceste sarcini au fost aduse la îndeplinire de către poporul nostru muncitor.

Succesele dobândite în anii puterii populare sunt nemaiîntâlnite în istoria poporului nostru. Ele se datoresc în primul rând ajutorului multilateral şi generos care ne-a fost acordat de marea Uniune Sovietică, ajutorului celorlalte ţări din lagărul democraţiei şi socialismului, ele se datoresc patriotismului înflăcărat al poporului nostru muncitor.

După ce a vindecat în mare măsură rănile adânci lăsate de război, poporul nostru muncitor a realizat cu succes prevederile planului bienal. La sfârşitul anului 1950 producţia globală a industriei albaneze reprezenta 395,1%, în comparaţie cu anul 1938, iar suprafaţa pământurilor însămânţate se mărise cu 149%, producţia bumbacului crescând de 52 ori. Odată cu dezvoltarea economiei a început să se desfăşoare cu succes şi revoluţia culturală. Şi pe această linie s'au obţinut rezultate însemnate. Astfel în timp ce în 1938 în ţara noastră erau numai 643 şcoli primare astăzi avem peste 2000 şcoli elementare, iar numărul elevilor a crescut de peste trei ori; în timp ce în trecut şcolile medii se numărau pe degete, astăzi avem, înafară de şcoli medii, şi şase institute de învăţământ superior.

Realizarea planului bienal a creat condiţiile pentru trecerea la înfăptuirea planului cincinal de dezvoltare a economiei naţionale. Planul cincinal va schimba complect înfăţişarea Albaniei. În cadrul acestui măreţ cincinal se ridică numeroase fabrici şi uzine, se construesc mari hidrocentrale. Acolo unde altădată erau mlaştini şi pământuri părăginite se scamănă astăzi plante industriale menite să aprovizioneze cu materii prime primele combinate industriale care au fost construite în ţara noastră. În timp ce până la eliberare noi nu aveam căi ferate, astăzi capitala patriei noastre iubite, oraşul Tirana, este legată prin drum de fier cu două oraşe importante ale Republicii. Încă din primul an al planului cincinal ţara noastră s'a transformat într'un vast şantier al construcţiei paşnice.

Într'un interval relativ scurt în cursul îndeplinirii prevederilor primilor doi ani ai planului cincinal au fost înălţate câteva mari construcţii ale socialismului — printre care Combinatul textil „Stalin" — care va produce 20.000.000 m. ţesături anual — cantitate suficientă pentru a îndestula necesităţile în acest domeniu ale poporului nostru — a fost construită fabrica de zahăr „8 Noembrie" care va produce până la 10.000 tone zahăr anual şi hidrocentrala „Lenin", care aprovizionează cu apă şi curent electric oraşul Tirana şi dă lumină oraşului Durres, cel mai mare port al R.P. Albania. De curând a intrat în funcţiune conducta petroliferă Lanabregas-Tirana. Deasemenea a fost terminată construirea staţiunii de radio şi a studioului cinematografic la Tirana. Alături de aceste mari construcţii vor mai fi construite în cursul primului cincinal: hidrocentrala „Enver" de pe râul Matti cu o capacitate de 20.000 kw., o fabrică de ciment cu o capacitate de producţie de 40.000 tone anual, o mare rafinărie de petrol la Cericke, o fabrică textilă la Tirana, o fabrică de sticlă şi multe altele. În anul 1955 — ultimul an al cincinalului — producţia globală a R. P. Albania va ajunge la 339% în comparaţie cu anul 1950; deasemenea va spori în mod simţitor producţia agricolă, care în 1955 va ajunge la 171% în comparaţie cu anul 1950.

Marile succese dobândite în domeniul industrial şi agrar fac să crească neîncetat nivelul de trai material şi cultural al maselor muncitoare. **R. P. Albania păşeşte cu succes pe drumul transformării ei dintr'o ţară agrară înapoiată într'o ţară agrară industrială.** Marile succese ale R. P. Albania se vădesc şi în întărirea necontenită a puterii democrat-populare. În această privinţă, alegerile din Septembrie 1952 pentru organele locale ale puterii de stat au constituit un triumf al politicii Partidului Muncii. Ele au oglindit devotamentul nemărginit al poporului nostru faţă de partid, guvern şi puterea populară, legăturile trainice şi de neclintit ale partidului cu poporul.

Republica Populară Albania construeşte socialismul în condiţiile încercuirii ei de către state la cârma cărora se află guvernele satelite ale imperialiştilor americano-englezi. Duşmanii poporului albanez — clica fascistă-titoistă, clica monarho-fascistă din Grecia, precum şi clica neofascistă dela Roma — organizează numeroase acţiuni de spionaj şi alte provocări mârşave împotriva poporului albanez. Dintre aceşti duşmani cel mai periculos este clica titoistă, duşmană de moarte a poporului nostru, şi care nu s'a dat înlături dela încercarea de a lichida cuceririle regimului nostru de democraţie populară şi de a transforma ţara noastră într'o bază agresivă împotriva U.R.S.S. şi a ţărilor de democraţie populară. Dar poporul nostru nu se teme de uneltirile bandiţilor imperialişti şi ale slugilor lor. El a zdrobit cu fermitate încercările lor criminale de a atenta la independenţa şi suveranitatea ţării noastre şi este hotărît ca şi pe viitor să spulbere toate uneltirile de acest fel ale imperialiştilor.

În lupta şi munca sa, poporul nostru are prieteni puternici şi credincioşi — popoarele glorioasei Uniuni Sovietice, cu care suntem uniţi pe veci. Dragostea poporului nostru faţă de Uniunea Sovietică şi faţă de marele Stalin ne înarmează cu hotărâre, fermitate şi credinţă nestrămutată în victoria luptei pentru un viitor fericit. În ciuda izolării sale geografice poporul nostru simte aproape umărul puternic al marii sale eliberatoare şi sprijinitoare, Uniunea Sovietică; el simte sprijinul uriaş al întregii familii frăteşti a popoarelor libere. Alături de poporul nostru sunt toate popoarele iubitoare de pace, toţi partizanii păcii care luptă cu hotărâre împotriva planurilor întunecate ale provocatorilor de război, imperialiştii americano-englezi. Întărind necontenit capacitatea de apărare a ţării, poporul nostru merge cu hotărâre pe calea luminoasă a construirii socialismului şi apărării păcii. El este pătruns de încredere nestrămutată în victoria forţelor păcii şi socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică.

În lupta sa pentru apărarea păcii, poporul albanez este însufleţit de cuvintele marelui stegar al păcii, tovarăşul Stalin: **„Pacea va fi menţinută şi consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menţinerii păcii şi o vor apăra până la capăt".** Documentele istorice ale Congresului al XIX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, cuvântarea istorică a tovarăşului Stalin la acest Congres şi geniala sa lucrare teoretică „Problemele economice ale socialismului în U.R.S.S." sunt pentru poporul nostru ca şi pentru toate celelalte popoare iubitoare de pace şi libertate un îndreptar luminos. Înarmat cu măreţele idei conţinute în aceste documente istorice, poporul albanez ţine sus steagul internaţionalismului proletar, al libertăţii, democraţiei şi păcii. Strângându-şi mai mult rândurile în jurul Partidului Muncii, el îşi va înzeci eforturile pentru construirea cu succes a socialismului, pentru apărarea păcii şi a libertăţii în acest colţ al Balcanilor, pentru a îndeplini cu cinste marile îndatoriri care-i revin ca una din „brigăzile de şoc" ale mişcării muncitoreşti şi revoluţionare internaţionale.

Manevrele colonialiştilor englezi

LONDRA 10 (Agerpres). — TASS transmite:

La Londra are loc de peste o săptămână o conferinţă care discută crearea unei Federaţii a Africii Centrale. Guvernul englez a elaborat la începutul anului 1951 un plan care prevede constituirea unei Federaţii formate din trei posesiuni engleze din Africa: Rhodesia de Nord, Rhodesia de Sud şi teritoriul Nyasaland.

Scopul acestei Federaţii, aşa cum este ea concepută de iniţiatorii ei, este întărirea poziţiilor engleze în Africa şi intensificarea exploatării coloniale.

Ca un rezultat al campaniei de protest în massă a populaţiei negre, conferinţele pentru crearea Federaţiei, care au avut loc în 1949, 1951 şi 1952, nu au dat niciun rezultat.

Actuala conferinţă dela Londra, ca şi cele precedente, se ţine fără participarea reprezentanţilor populaţiei negre; ea a fost convocată împotriva voinţei acestela. În Rhodesia de Nord şi Nyasaland se extinde mişcarea populară de protest împotriva Federaţiei. O delegaţie a negrilor din Nyasaland a sosit la Londra pentru a protesta pe lângă guvernul englez. O delegaţie similară venind din Rhodesia de Nord este în drum spre Londra.

Ingustarea pieţei mondiale capitaliste

I. DUDINSKI
V. ALHIMOV

În noua sa operă clasică „Problemele economice ale socialismului în U.R.S.S." tovarăşul Stalin a arătat că destrămarea pieţei mondiale unice a determinat o nouă adâncire a crizei generale a sistemului capitalist mondial.

Încă în anul 1927 tovarăşul Stalin a arătat că problema pieţelor este problema fundamentală a capitalismului contemporan. În raportul de activitate ţinut la Congresul al XV al Partidului tovarăşul Stalin a subliniat: „Agravarea problemei pieţelor de desfacere în general, agravarea problemei pieţelor externe în special, agravarea problemei pieţelor pentru exportul de capital îndeosebi — iată starea actuală a capitalismului".

După cel de al doilea război mondial problema desfacerii mărfurilor a devenit o problemă şi mai ascuţită a capitalismului. Sfera exploatării capiteliste s'a îngustat foarte mult. Din sistemul capitalist s'au desprins China şi ţările de democraţie populară din Europa formând împreună cu Uniunea Sovietică lagărul unit şi puternic al socialismului, opus lagărului imperialismului. Rezultatul economic al existenţei celor două lagăre opuse a fost că piaţa mondială unică, atotcuprinzătoare s'a destrămat şi s'au format două pieţe mondiale opuse una alteia. Această destrămare, după cum arată tovarăşul Stalin, este cel mai important rezultat economic al celui de al doilea război mondial.

Sfârşitul stabilităţii relative a pieţei capitaliste

Apariţia unei noi pieţe mondiale paralele — a pieţei ţărilor lagărului socialist — a avut drept urmare schimbări foarte importante în domeniul comerţului internaţional. Încercările S.U.A., Angliei şi Franţei de a sugruma această nouă piaţă mondială au suferit un eşec. În realitate, a rezultat nu sugrumarea, ci întărirea ei. În ce priveşte piaţa capitalistă, posibilităţile ei s'au îngustat; a luat sfârşit stabilitatea ei relativă existentă până la cel de al doilea război mondial.

În urma destrămării pieţei mondiale unice s'a redus considerabil sfera desfăşurării eforturilor principalelor ţări capitaliste, (S.U.A., Anglia, Franţa) în ceeace priveşte resursele mondiale, se îngustează volumul pieţei mondiale a ţărilor capitaliste, se reduce sfera de investire a capitalurilor, iar utilizarea necomplectă a capacităţii întreprinderilor în aceste ţări se agravează.

Volumul general al comerţului exterior al ţărilor capitaliste se găseşte astăzi aproximativ la acelaş nivel ca şi acum 20 de ani. Totodată este semnificativ caracterul extrem de inegal al dezvoltării comerţului exterior al ţărilor capitaliste. În timp ce monopoliştii S.U.A. profitând de slăbirea concurenţilor lor după război au acaparat o însemnată parte a pieţei mondiale capitaliste şi datorită acestui lucru au putut să-şi sporească în anul 1951 exportul lor de mai bine de 2 ori în comparaţie cu anul 1937 — exportul Belgiei, Suediei, Braziliei şi al unui şir de alte ţări se menţine la nivelul anului 1937. În ce priveşte exportul Indiei, acesta era în anul 1951 aproape cu o treime, iar exportul Argentinei şi Birmaniei, de peste 2 ori mai scăzut decât nivelul anului 1937.

Cu totul altfel stau lucrurile pe noua piaţă mondială — piaţa ţărilor lagărului democratic, din care fac parte Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria, Albania, Republica Democrată Germană, Republica Populară Democrată Coreeană, Republica Populară Mongolă. Populaţia acestor ţări reprezintă o treime a omenirii. Unindu-se pe plan economic, ţările lagărului socialist au realizat o colaborare frăţească, la baza căreia stă dorinţa sinceră de a se ajuta reciproc în dezvoltarea forţelor de producţie şi de a obţine un avânt economic general. În legătură cu aceasta este important de subliniat faptul că Uniunea Sovietică, care **stă în fruntea lagărului democraţiei şi socialismului, este un puternic stat industrial. Uniunea Sovietică nu numai că face faţă cu succes situaţiei fără a importa utilaj şi maşini industriale din ţările capitaliste, dar ea însăşi livrează aceste mărfuri în mari cantităţi ţărilor prietene.** Livrările de maşini şi utilaj de cea mai modernă construcţie din Uniunea Sovietică în ţările de democraţie populară au sporit în ultimii 5 ani de 10 ori. Cu sprijinul Uniunii Sovietice, care acordă ţărilor de democraţie populară un ajutor căt se poate de ieftin şi de prim rang din punct de vedere tehnic, ritmul producţiei în aceste ţări creşte an cu an.

Economia Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară se dezvoltă neîncetat. Această economie nu cunoaşte crizele de supraproducţie. Ea se dezvoltă în interesele satisfacerii maximale a nevoilor materiale şi culturale ale societăţii, asigură o creştere sistematică a nivelului de trai al maselor populare şi folosirea completă a braţelor de muncă.

Comerţul dintre ţările lagărului socialist constitue o importantă parte componentă a economiei lor planificate. Schimbul de mărfuri pe noua piaţă mondială se dezvoltă pe bază de plan, nu cunoaşte crize, anarhie şi oscilări de conjunctură inerente în mod organic comerţului exterior al ţărilor capitaliste. Datorită acestui fapt, volumul noii pieţe mondiale şi posibilităţile de export ale ţărilor prietene, care participă la această piaţă, cresc an cu an.

În perioada dintre anii 1948-1952 schimbul de mărfuri între ţările democratice a crescut de peste trei ori. În primele 9 luni ale anului 1952 schimbul de mărfuri al ţărilor de democraţie populară din Europa pe noua piaţă mondială a crescut cu 24% în comparaţie cu aceeaşi perioadă a anului 1951.

Ritmul rapid de creştere a producţiei în toate ţările lagărului socialist — fără excepţie — iată una din cauzele principale ale lărgirii necontenite a schimbului de mărfuri pe noua piaţă mondială.

„Se poate spune cu certitudine — arată tovarăşul Stalin în lucrarea sa „Problemele economice ale socialismului în **U.R.S.S." — că, în condiţiile acestui ritm de dezvoltare a industriei, se va ajunge în curând la situaţia că aceste ţări nu numai că nu vor avea nevoie să importe mărfuri din ţările capitaliste, dar vor simţi ele însele nevoia de a desface în alte părţi mărfurile excedentare din producţia proprie".**

Pauperizarea masselor restrânge volumul pieţelor de care mai dispune capitalismul

Ascuţirea problemei pieţelor de desfacere în lagărul capitalismului nu se rezumă doar la îngustarea sferei de desfacere a mărfurilor ţărilor capitaliste în legătură cu apariţia unei noi pieţe mondiale.

Fapt este că economia capitalismului contemporan se caracterizează printr'o puternică discordanţă între relaţiile de producţie şi caracterul forţelor de producţie. Acest lucru îşi găseşte expresie în procesul tot mai intens de putrezire a economiei, în faptul că acţiunea destructivă a crizelor economice la amploare, în militarizarea industriei, în ascuţirea luptei de concurenţă şi înrobirea unor ţări de către altele, în creşterea mizeriei masselor, ceeace arată continua descompunere a capitalismului contemporan.

S'a intensificat acţiunea destructivă a legii economice fundamentale a capitalismului, în virtutea căreia economia capitalistă se dezvoltă nu în interesul societăţii, ci în interesul asigurării profitului maximal pentru capitalişti. Căutând să-şi asigure maximum de profit, imperialiştii înăsprese exploatarea şi jefuirea popoarelor din ţările aservite lor, ceeace duce inevitabil la reducerea volumului pieţei mondiale îngustate de care mai dispune capitalismul.

Un factor important al îngustării volumului pieţei mondiale capitaliste este înrăutăţirea considerabilă a condiţiilor de desfacere a mărfurilor în înseşi ţările capitaliste. În legătură cu pauperizarea crescândă a masselor populare care în ultima analiză sunt principalii cumpărători, s'a ascuţit şi mai mult contradicţia dintre nivelul producţiei capitaliste care conteazăi pe obţinerea maximului de profit şi nivelul scăzut al cererii solvabile. Pauperizarea masselor largi populare a crescut într'o măsură atât de mare, încât nici statistica burgheză oficială nu o poate ascunde. În Franţa şi Italia salariul real al muncitorilor a însumat în 1952 mai puţin de jumătate din salariul dinainte de război, iar în Anglia el este cu 20% mai scăzut decât era înainte de război. **Massele populare din ţările imperialiste nu dispun de mijloace suficiente pentru a cumpăra obiectele de consum cele mai necesare traiului.**

Scăderea puterii de cumpărare a oamenilor muncii este accelerată şi de existenţa şomajului în massă. În momentul de faţă, numai în S.U.A., Anglia, Germania occidentală, Italia şi Japonia se numără circa 32 milioane şomeri totali şi parţiali.

Nivelul scăzut al cererii solvabile nu numai că înrăutăţeşte condiţiile de desfacere înăuntrul ţărilor imperialiste, ci limitează şi posibilităţile lor de import.

Un alt factor important al îngustării volumului pieţei capitaliste este reducerea desfacerii de mărfuri în ţările coloniale şi dependente. În goană după obţinerea de profituri maximale, imperialiştii înrobesc şi jefuiesc tot mai mult popoarele din aceste ţări. În India, Indonezia, Iran şi în ţările Africei zeci de milioane de oameni trăesc sub continua ameninţare a morţii prin înfometare, iar milioane de oameni îi cad victimă. Exploatarea sălbatică a ţărilor coloniale şi dependente de către imperialişti are drept rezultat că dezvoltarea forţelor de producţie în aceste ţări este stânjenită, iar puterea de cumpărare a populaţiei scade vertiginos.

Iată un exemplu caracteristic. Monopoliştii americani care fac ce vor în Arabia Saudită obţin din fiecare tonă de petrol extras un profit de 7 ori mai mare decât cheltuielile lor legate de extracţia petrolului. Muncitorii ocupaţi nemijlocit în exploatările petrolifere primesc — toţi laolaltă din partea monopolurilor sub formă de salariu — mai puţin de 2% din preţul de vânzare al petrolului, iar 98% bagă în buzunar capitaliştii.

Potrivit datelor secretariatului O.N.U. cu privire la situaţia economică mondială în anul 1949—1950, venitul naţional al aproximativ **unei treimi din populaţia globului pământesc,** din care fac parte popoarele Birmaniei, Indoneziei, Filipinelor, Ecuadorului, Etiopiei, Haiti, Arabiei Saudite, Tailandei şi altor ţări dependente, reprezintă **mai puţin de 5% din totalul venitului mondial.**

Jefuirea nestăvilită a ţărilor coloniale şi dependente de către un pumn de state imperialiste duce la îngustarea continuă a volumului pieţei capitaliste mondiale. Africa, a cărei populaţie este de 198 milioane locuitori, importă mult mai puţine mărfuri decât Belgia, Olanda şi Elveţia a căror populaţie este în total de 23 milioane locuitori. India şi Pakistanul cu o populaţie de 470 milioane locuitori importă aceeaşi cantitate de mărfuri pe care o importă Elveţia singură, a cărei populaţie este de 100 de ori mai mică **decât cea a Indiei şi Pakistanului.**

În perioada de după război înăsprirea jugului imperialiştilor în colonii a dus la continua ascuţire a contradicţiilor dintre colonii şi metropole, la întetirea luptei de eliberare naţională a popoarelor asuprite. Toate acestea nu pot să nu complice pentru imperialişti condiţiile de desfacere a mărfurilor şi ale exportului de capitaluri în ţările coloniale şi dependente.

Scăderea considerabilă a puterii de cumpărare a maselor largi populare în ţările lumii capitaliste duce inevitabil la reducerea comerţului exterior cu mărfuri de consum. Organizaţia alimentară internaţională de pe lângă O.N.U. (FAO), în raportul ei pe anul 1950—1951 recunoaşte că „majoritatea oamenilor care flămânzeau înainte de război, flămânzesc şi mai mult astăzi", şi arată că „comerţul mondial cu mărfuri alimentare s'a redus cu aproape o treime faţă de nivelul dinainte de război".

Cursa înarmărilor sporeşte greutăţile de desfacere

După cum arată tovarăşul Stalin, imperialiştii încearcă să biruiască greutăţile prin care trece economia capitalistă în legătură cu destrămarea pieţei mondiale unice, cu ajutorul „planului Marshall", a războiului din Coreea, a cursei înarmărilor şi a militarizării industriei. Dar aceasta seamănă foarte mult cu situaţia în care cei ce se îneacă se agaţă de un pai.

Militarizarea a dus la extinderea comerţului de armament, materii prime strategice şi utilaj pentru uzine militare. Această dezvoltare unilaterală a comerţului exterior nu este legată de mersul obişnuit al reproducţiei. În lagărul capitalist o parte din ce în ce mai mare a producţiei finite şi a materiilor prime este înghiţită de consumul militar neproductiv sau este îngheţată sub forma unor uriaşe rezerve strategice. Înviorarea obţinută nu putea să fie căutată de puţin de durată, deoarece militarizarea este legată de uriaşe cheltuieli neproductive şi de scăderea considerabilă a puterii de cumpărare a maselor populare, subminează economia ţărilor capitaliste şi înrăutăţeşte posibilităţile de desfacere a mărfurilor, atât pe pieţele interne cât şi pe cele externe.

Într'adevăr, o oarecare sporire a comerţului exterior al ţărilor capitaliste în anul 1950, obţinută pe baza creşterii comerţului cu armament, s'a dovedit a fi cât se poate de nestabilă şi netrainică. Cifrele arată că, începând dela sfârşitul anului

(Continuare în pag. IV-a)

Cronica evenimentelor internaţionale

Un nou guvern al robiei americane

Al 18-lea guvern francez de după război format de radical-socialistul René Mayer nu se deosebeşte ca tendinţă şi orientare generală de precedentul guvern Pinay. Ca şi acesta el este un guvern al unei coaliţii reacţionare, care-şi face din aservirea Franţei în faţa dictatului american, din reprimarea forţelor democratice şi pregătirea războiului împotriva Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară, punctele principale ale programului său de activitate. Despre aceasta vorbeşte îndeajuns menţinerea în guvern a unor personagii de teapa odioşilor miniştri de justiţie şi interne, Martinaud-Deplat şi Charles Brune, organizatorii complotului îndreptat împotriva partidului comunist, a mişcării sindicale şi a altor mişcări democratice ; menţinerea ministrului de război Pleven, care şi-a legat numele de planul american al aşazisei „armate europene", precum şi a lui Jean Letourneau, ministrul războiului dus de colonialiştii francezi în Vietnam.

Cât despre noul prim-ministru René Mayer, cu greu s'ar fi putut găsi în pleava politicienilor reacţionari produşi de burghezia franceză, unul mai potrivit pentru a continua programul lui Pinay. René Mayer este omul de încredere al bancherilor putred de bogaţi din faimoasa casă Rotschild. El şi-a început cariera politică ca şef de cabinet al colaboraţionistului şi trădătorului de patrie Laval. El este autorul devalorizării francului, care a deschis şi mai larg în 1948 porţile economiei franceze în faţa capitalului monopolist american. René Mayer a prezentat în Adunarea Naţională raportul care recomanda, în 1949 aderarea Franţei la blocul agresiv al Atlanticului.

Venit în fruntea noului guvern, Mayer s'a grăbit să dea, chiar în discursul-program pe care l-a ţinut în Adunarea Naţională, toate asigurările stăpânilor săi americani.

Mayer s'a angajat să continue faimoasa „experienţă" falimentară a lui Pinay în baza căreia salariile sunt menţinute „înghe ţate" în timp ce preţurile şi impozitele cresc încet dar sigur. El a declarat că prima sarcină a noului guvern va fi votarea bugetului care aruncă asupra poporului francez zdrobitoarea povară a unor cheltuieli de peste 1.400 miliarde franci, dintre care aproape 40% destinate războiului. Însfârşit, credincios principiului că Franţa trebue să devină nu numai o furnizoare de carne de tun, dar şi o adevărată colonie furnizoare de materii prime pentru imperialismul american. Mayer a pretins că interesele economiei franceze cer în momentul de faţă lăsarea pe planul al doilea a dezvoltării industriale şi extinderea... agriculturii.

Intre guvernul Mayer şi guvernul Pinay există totuşi şi deosebiri. Cea mai importantă şi cea mai semnificativă dintre ele provine din faptul că pentru prima dată guvernul se sprijină pe o majoritate parlamentară, incluzând pe deputaţii gaullişti. Cu guvernul Mayer burghezia franceză, la ordinele imperialiştilor americani, face deci un pas însemnat pe calea instaurării fascismului la putere. Urmarea s'a văzut numaidecât căci în declaraţia lui Mayer în Adunarea Naţională a figurat deasemenea recomandarea de a se trece la modificarea Constituţiei şi la guvernarea prin decrete-legi, ceeace constitue unul dintre principalele puncte de program ale fasciştilor gaullişti. Poporul francez, credincios tradiţiilor sale republicane şi democratice, nu va tolera însă înscăunarea fascismului. Forţele patriotice, la chemarea şi sub conducerea gloriosului Partid Comunist Francez, îşi dau mâna pentru a împiedica prăbuşirea Franţei în prăpastia războiului şi a fascismului. Poporul muncitor, poporul iubitor de pace şi democraţie al Franţei nu va uita că rolul cel mai josnic în această cursă spre fascism îl are social-democraţia de dreapta şi în special Vincent Auriol, preşedintele Franţei, şi Guy Mollet, secretarul general al partidului socialist de dreapta, principalii mijlocitori ai cârdăşiei dintre gaullişti şi restul partidelor burgheze ce constitue majoritatea guvernamentală.

Constituirea guvernului Mayer nu va izbuti nicidecum să tămădulască vechea şi cunoscuta şubrezenie a guvernelor franceze. Problemele au rămas întregi în faţa lui Mayer ca şi în faţa lui Pinay şi ele se cheamă: uriaşul deficit bugetar, scumpetea crescândă, şomajul, criza de locuinţe, dezechilibrul catastrofal al comerţului exterior şi al balanţei de plăţi, criza de dolari, mocirla războaielor coloniale, povara pactului Atlantic şi a „armatei europene".

Pe de altă parte, se vede de pe acum că Mayer şi guvernul său nu vor reuşi să cârpească niciuna dintre contradicţiile care se adâncesc între Franţa şi S.U.A., între Franţa şi Germania occidentală, între Franţa şi Anglia. Mayer s'a referit în discursul său program la faptul că Franţa doreşte să-şi „continue misiunea" în Tunisia şi Maroc „fără niciun amestec străin". Aceasta era evident o piatră aruncată în grădina americană.

Calea pentru salvarea Franţei din ghiarele politicii americane de război este arătată cu fermitate de Partidul Comunist Francez.

După cum a declarat Jacques Duclos, această cale înseamnă denunţarea tratatelor înrobitoare şi războinice care subordonează Franţa în faţa Statelor Unite şi revenirea la relaţii de prietenie şi colaborare cu Uniunea Sovietică şi cu întregul lagăr al păcii şi socialismului.

Adunarea din Rangoon a socialiştiior de dreapta

De câteva zile s'a deschis la Rangoon (Birmania) o aşazisă conferinţă a socialiştilor din ţările Asiei.

Trebue spus că, deşi adunarea dela Rangoon se autointitulează pompos „din ţările Asiei", la lucrările ei iau parte în afară de socialişti de dreapta din diferite ţări orientale, o serie de personagii pe cât de deochiate, pe atât de puţin asiatice. Printre participanţii la adunarea pestriţă dela Rangoon se numără social-trădători europeni cu vechi state de serviciu în slujba burgheziei imperialiste ca Attlee, precum şi fasciştii titoişti Djilas şi Bebler, şi alţii. Desigur, nu de florile mărului — cum se spune — aceşti duşmani ai păcii şi socialismului, agenţi de prima mână ai imperialismului american, au fost îmbarcaţi cu alai şi puşi să străbată mările şi ţările până în îndepărtata Birmanie.

Asia, „cazanul care fierbe"— cum o denumeşte cu spaimă propaganda trusturilor — provoacă de câtiva ani adevărate coşmaruri înrobitorilor de popoare, imperialiştii americani. Sub influenţa victorioasei revoluţii din China, s'au trezit şi se trezesc la luptă massele de multe milioane ale popoarelor Orientului, hotărîte să-şi cucerească libertatea şi independenţa naţională. In puţinul teritoriu pe care îl mai ocupă în Vietnam, în Malaya, Birmania, Indonezia, Filipine — arde pământul sub picioarele colonialiştilor. Aşa cum a arătat grăitor conferinţa partizanilor păcii din ţările Asiei, ura popoarelor împotriva călăilor americani ai Asiei s'a intensificat foarte mult, lupta pentru pace se extinde împletindu-se cu lupta pentru independenţa naţională. Un alt factor important care caracterizează situaţia acestui sector este tendinţa imperialiştilor americani de a acapara una după alta coloniile engleze, franceze, daneze, olandeze, etc.

In cânul partidelor socialiste din Asia — care dealtfel nu şi-au câştigat niciodată o prea mare influenţă în această parte a lumii — politica trădătoare a leaderilor socialişti de dreapta face să crească mereu protestul membrilor de rând, ceeace duce la adâncirea disensiunilor interne din partidele respective. In India, în statul Uttar Pradeş, a aderat recent la Partidul Comunist un grup numeros de foşti membri ai partidului socialist. In schimb creşte tot mai mult influenţa partidelor comuniste, stegare şi conducătoare ale mişcării revoluţionare şi naţional-eliberatoare din Asia.

In această situaţie, imperialiştii americano-englezi au trimis la Rangoon agenţii lor cei mai de soi pentru a-i încuraja şi instrui pe socialiştii de dreapta din ţările Asiei în acţiunea ce o duc împotriva mişcării revoluţionare de eliberare, pentru a încerca să infecteze mişcarea revoluţionară cu microbul oportunismului, a scinda şi submina această mişcare în plină creştere. Şi cine era mai indicat pentru o astfel de treabă mârşavă decât Attlee sau lepădăturile titoiste ?

Misiunea agenţilor laburişti şi titoişti în Asia este ingrată. Attlee încearcă să se prezinte în faţa popoarelor Asiei ca unul sub guvernarea căruia o serie de colonii engleze ar fi căpătat, chipurile, independenţă. Discursurile ţinute în drum spre capitala Birmaniei, — la Caraci, Delhi şi Calcutta, — pline de venin antisovietic au încercat să ridice în slăvi „democratismul" laburiştilor englezi. Numai pierzând orice simţ al ruşinei, cineva îşi poate permite să dea o asemenea probă de demagogie ! Au uitat şi pot oare uita popoarele Asiei că tocmai sub guvernarea laburistă sângele a curs în valuri în Malaya, Birmania, Ceylon ? Cât despre independenţă, — popoarele Birmaniei, Indiei, Pakistanului, Ceylonului, simt şi astăzi pe propria lor piele ce farsă sinistră este aceasta.

Cunoscând cât sunt de discreditaţi laburiştii în Asia, imperialiştii americani şi englezi nu îşi pun mari speranţe în servicille lor. Tocmai deaceea au expediat la adunarea dela Rangoon, în ajutorul lui Attlee şi al confraţilor săi, pe Djilas şi Bebler — doi dintre cei mai apropiaţi complici ai lui Iuda-Tito. Rostul acestora este de a împărtăşi socialiştilor de dreapta din Asia din sângeroasa „experienţă" a trădătorilor şi călăilor poporului iugoslav.

Titoiştii nu sunt la prima lor acţiune în Asia. Ei au mai încercat să manevreze în fel şi chip în această parte a lumii. Eforturile lor — comandate şi plătite de stăpânii din Wall-Street şi City — au fost răsplătite cu dispreţul şi ura popoarelor. Imperialiştii americani şi englezi mizează pe fasciştii titoişti tocmai pentrucă mişcarea comunistă din Asia este din ce în ce mai puternică. Prezentându-i pe odioşii fascişti iugoslavi drept „comunişti", ei îşi închipue că au mai multe şanse de a submina mişcarea revoluţionară din Asia. Desigur că acestea sunt iluzii deşarte făcute în disperare de cauză. Faptul că titoiştii nu sunt decât agentura cea mai odioasă a imperialismului american este cunoscut în Asia ca şi în Europa.

La Conferinţa dela Rangoon au ieşit din nou la iveală divergenţe serioase între socialiştii de dreapta din Asia şi Europa. Dar popoarele Asiei ştiu că şi unii şi alţii sunt în slujba imperialismului american.

Popoarele Asiei au pornit cu avânt pe drumul lor de luptă pentru libertate naţională. Şi de pe acest drum ele nu mai pot fi abătute.

B. STOIAN
A. CERNEA

Incidente sângeroase la Universitatea din Teheran

TEHERAN 10 (Agerpres). — TASS
In ultimele trei zile, la facultăţile de drept şi litere dela Universitatea din Teheran au avut loc ciocniri între studenţi provocate de „panîranişti". Au fost rănite 20 de persoane. La 8 Ianuarie clădirea universităţii a fost ocupată de armată şi poliţie. Au fost arestaţi 40 de studenţi care, după cum subliniază ziarul „Dad", au fost indicaţi autorităţilor poliţieneşti ca fiind „panîranişti".

Ce urmăresc imperialiştii americani prin noul „împrumut" acordat lui Tito

WASHINGTON 10 (Agerpres).
Guvernul S.U.A. a anunţat acordarea unei alocaţii speciale de 20 de milioane de dolari Iugoslaviei titoiste, ca un supliment pe lângă cele 78 de milioane care i-au fost acordate până în prezent în cadrul „ajutorului" tripartit.

Motivul acestei noi alocaţii, ar fi, după cum pretinde comunicatul oficial, situaţia alimentară „foarte grea" în care se zbate Iugoslavia. Este ştiut însă că tocmai sub presiunea monopoliştilor şi fabricanţilor de armament americani, titoiştii au vândut, înainte de a se cunoaşte soarta recoltei din anul 1952, cantităţi importante de grâu şi porumb care ar fi putut acoperi necesităţile interne până la recolta anului viitor.

Faptul că situaţia economică dezastruoasă se datoreşte cursei înarmărilor, în care Iugoslavia a fost târâtă, este recunoscut oarecum şi de comunicatul american anunţând alocarea celor 20 de milioane de dolari. Referindu-se la „efortul militar" al Iugoslaviei titoiste, comunicatul afirmă că „proporţional, el este unul din cele mai mari din Europa".

PE SCURT

● La 9 Ianuarie a avut loc la Praga o şedinţă lărgită a Prezidiului Comitetului Central de acţiune al Frontului Naţional al celilor şi slovacilor. Şedinţa s'a desfăşurat sub semnul mobilizării tuturor forţelor poporului cehoslovac la lupta pentru îndeplinirea cu succes a planului cincinal, pentru pace în întreaga lume.

● Mihai Prifti, ministru adjunct al afacerilor externe al Republicii Populare Albania, a adresat secretariatului O.N.U. o scrisoare de protest în care citează trei noi cazuri de provocări săvârşite de forţele terestre şi aeriene ale guvernului iugoslav în zilele de 26 Noembrie, 2 Decembrie şi 16 Decembrie 1952, împotriva integrităţii teritoriale a Republicii Populare Albania.

● Continuând lupta pentru eliberarea provinciei Thai de sub ocupaţia trupelor colonialiste franceze, Armata Populară Vietnameză a trecut la ofensivă pentru cucerirea localităţii Lai Ceau, capitala provinciei susmenţionate. Agenţia americană Associated Press anunţă că trupele expediţionare franceze din regiunea Lai Ceau au fost înconjurate în junglă de puternice unităţi ale Armatei Populare Vietnameze, la 15 km. de Lai Ceau.

● După cum anunţă din Medan agenţia de ştiri Aneta, în strâmtoarea Malacca, pescarii din Belawan au salvat un soldat care sărise în mare dintr'un vas francez care transporta trupe din Africa de Nord cu destinaţia Indochina. Acesta este al treilea caz în ultimul timp, subliniază ştirea, când soldaţi francezi sar în mare şi îşi riscă viaţa refuzând să participe la războiul criminal dus de colonialiştii francezi împotriva poporului vietnamez iubitor de libertate.

● După cum anunţă ziarele „L'Humanité" şi „Libération", Camera de punere sub acuzare a Curţii de apel din Paris a respins la 8 Ianuarie cererile lui Alain Le Léap, secretarul general al Confederaţiei Generale a Muncii din Franţa, şi ale celor patru fruntaşi ai Uniunii tineretului republican din Franţa, precum şi a lui Ali Yata, secretar al Partidului Comunist din Maroc, cu privire la punerea lor în libertate provizorie.

● După cum relatează presa, la 6 Ianuarie, în timpul unui sbor deasupra regiunii muntoase a statului Idaho (S.U.A.), a dispărut un avion militar de transport pe bordul căruia se aflau 41 de soldaţi. Se crede că întreg echipajul avionului a pierit. Numărul celor care şi-au pierdut viaţa în S.U.A., în ultimele două luni în accidente de aviaţie este de peste 300 persoane.

Să fie anulată odioasa sentinţă împotriva soţilor Rosenberg !

„Nu ne-am închipuit niciodată că va exista un caz Rosenberg, că vom fi smulşi familiei noastre dragi... Suntem un bărbat şi o femeie de rând. Ca şi atâţia alţii, noi ne-am pronunţat pentru pace deoarece nu vrem să vedem pe cei doi copii ai noştri trăind în umbra războiului şi a morţii. Ca şi alţii, noi am cerut libertăţi pentru concetăţenii noştri, deoarece noi credem în tradiţiile democratice ale ţării noastre şi vrem ca şi copiii noştri să creadă în ele. Iată de ce ne aflăm astăzi în celula condamnaţilor la moarte, ca un avertisment pentru toţi oamenii simpli că există astăzi forţe ale răului care ar dori să reducă la tăcere prin moarte pe cei care se pronunţă pentru pace şi democraţie" — au scris soţii Rosenberg din celulele morţii din închisoarea Sing-Sing Congresului american pentru apărarea drepturilor cetăţeneşti.

Ethel şi Julius Rosenberg au fost condamnaţi la moarte pe scaunul electric la 5 Aprilie 1951, sub pretextul că ar fi făcut spionaj atomic în anul 1945 în favoarea Uniunii Sovietice. (La acea dată U.R.S.S. aliată cu S.U.A. luptau împotriva Germaniei fasciste). Toate recursurile le-au fost respinse. Fără graţierea din partea preşedintelui S.U.A., cei doi copii ai soţilor Rosenberg riscă să devină peste câteva zile orfani.

Până în ziua arestării lor, cei doi soţi — el inginer iar ea casnică — au dus o viaţă simplă, ca a multor milioane de americani. Ei se interesau de muzică, de educaţia copiilor. In perioada celui de al doilea război mondial, soţii Rosenberg l-au aprobat pe Roosevelt, au salutat istorica victorie a Armatelor Sovietice dela Stalingrad. Ei şi-au dat seama că Uniunea Sovietică suportă povara cea mai grea a războiului. Ei erau evrei şi erau recunoscători Uniunii Sovietice care a salvat din ghiarele hitleriştilor milioane de evrei ameninţaţi cu moartea. Ei spuneau cu glas tare tot ceeace gândeau, fără să-şi închipue că cinci ani mai târziu aceste păreri, pe care le împărtăşeau împreună cu sutele de milioane de oameni din lumea întreagă vor fi socotite crime în Statele Unite pentru care să plătească cel mai scump preţ : viaţa.

Cum a pus la cale reacţiunea din S.U.A. condamnarea la moarte a celor doi soţi Rosenberg ?

David Greenglass, fratele cel mai mic al lui Ethel Rosenberg, a fost un timp mobilizat şi apoi a lucrat ca mecanic într'unul din atelierele dela Los Alamos unde se fabrica bomba atomică. Implicat într'un furt comis la Los Alamos, David Greenglass şi soţia sa Ruth erau ameninţaţi de cele mai grele pedepse. In mintea agenţilor F. B. I. a încolţit ideea că procesul ar putea să aibă şi o valoare propagandistică. Greenglass nu prezenta însă niciun interes pentru maşina de propagandă a reacţiunii americane. Deodată, F.B.I.-ul şi-a dat însă seama că chiar în familia inculpatului a găsit ceeace căuta. Sora lui Greenglass, Ethel, era căsătorită cu inginerul Rosenberg, om cu vederi progresiste pe care nu le-a ascuns niciodată. La 15 Iunie 1950 F.B.I.-ul a pătruns în locuinţa celor doi soţi şi l-a arestat pe Julius. Scurt timp după aceea a fost arestată şi soţia sa. F.B.I.-ul i-a promis lui Greenglass îndulgenţă, dacă îi va face jocul. In momentul începerii procesului Rosenberg, Greenglass nu era încă judecat. El s'a gândit că soarta lui va depinde de violenţa cu care va acuza pe sora şi cumnatul său.

Desfăşurarea procesului a scos la iveală searbăda înscenare a gestapoului american. Procurorul a promis juraţilor — oameni selecţionaţi cu grijă dintre cei care erau dela început de acord cu pronunţarea pedepsei capitale — că le va furniza numeroase piese de „convingere". Dar nici un document n'a putut fi adus împotriva celor doi soţi.

Numai 5 dintre martorii interogaţi — din 118 martori citaţi s'au prezentat numai 23 — îi cunoşteau pe soţii Rosenberg. Dintre aceştia, doar doi, David Greenglass şi soţia lui, i-au acuzat direct. Pe baza simplei declaraţii verbale a celor doi Greenglass, declaraţii date sub presiunea F.B.I.-ului, soţii Rosenberg au fost condamnaţi la moarte. In schimb, Greenglass a fost condamnat numai la 15 ani iar soţia sa a fost eliberată.

Nici măcar declaraţiile soţilor Greenglass n'au fost bine ticluite de către F.B.I. David Greenglass, simplu mecanic, nedeprins bine nici cu ortografia, fără a mai vorbi de cunoştinţe de specialitate, care n'a avut în mână niciodată vreun document referitor la bomba atomică, a declarat că a dat detalii asupra bombei atomice. Mincinoasa lui declaraţie a fost spulberată însă de declaraţia savantului atomist american Urey, care a arătat că detalii asupra bombei atomice necesită 80—90 volume scrise cu litere mici şi că doar un savant sau inginer le-ar putea citi.

Intreaga omenire progresistă a admirat curajul de care au dat dovadă soţii Rosenberg care au rezistat tuturor presiunilor, şi-i susţine în lupta lor. Mii de americani au dus celor doi întemniţaţi la închisoarea Sing-Sing salutul milioanelor de oameni din S.U.A. şi din lumea întreagă care-i sprijină şi care în numele celor mai sfinte principii de dreptate şi omenie, în numele salvării democraţiei şi păcii cer să fie anulată odioasa sentinţă şi ei doi soţi să fie eliberaţi. Milioanele de oameni simpli cer cu energie ca cei doi soţi să fie redaţi vieţii şi copiilor lor.

Femeile din ţara noastră protestează împotriva condamnării la moarte a soţilor Rosenberg

Prin numeroase telegrame trimise preşedintelui S.U.A., un mare număr de femei muncitoare, exprimându-şi indignarea faţă de sentinţa odioasă de condamnare samavolnică a soţilor Rosenberg, luptători pentru pace şi democraţie, cer cu tărie anularea sentinţei şi neîntârziata lor eliberare.

„Noi considerăm că este o crimă a condamna oameni pentru devotamentul lor faţă de cauza păcii — scriu femeile muncitoare din regiunea Ploeşti. Cerem să fie anulată imediat sentinţa şi să fie eliberaţi soţii Rosenberg care au câştigat respectul şi prietenia tuturor oamenilor cinstiţi din lume".

Au mai trimis telegrame femeile din regiunile Timişoara, Craiova, din Regiunea Autonomă Maghiară, regiunea Iaşi, etc.

(Agerpres)

René Mayer, omul de casă al magnatului Rotschild, slugoi credincios al Wall-Streetului, a fost împuternicit cu formarea noului guvern francez (Ziarele).

Domnul René Mayer depune jurământul.

Desen de A. LUCACI

Ingustarea pieţei mondiale capitaliste

(Urmare din pag. III -a)

1951, volumul comerţului exterior al ţărilor capitaliste a început să se reducă.

Comerţul cu mărfuri civile s'a redus deosebit de puternic. In S.U.A., de pildă, după cum arată revista „Fortune", în intervalul Ianuarie-Iulie 1952 exportul de mărfuri de consum civil s'a redus cu 35%.

Dificultăţile de desfacere a mărfurilor, prin care trec ţările imperialiste se adâncesc prin faptul că ele, pornind pe drumul militarizării şi al agresiunii, şi-au barat ele singure accesul la piaţa democratică mondială. Statele Unite ale Americii au rupt acordurile comerciale cu ţările democratice şi au interzis de fapt ţărilor dependente de ele să facă comerţ cu ţările lagărului socialist.

Cercurile guvernante din S.U.A., Anglia şi Franţa contau să submineze prin această politică dezvoltarea economiei ţărilor lagărului socialist. Insă socotelile lor au dat greş. Economia U.R.S.S. şi a ţărilor de democraţie populară creşte şi se întăreşte neîntrerupt. Pe această bază are loc continua întărire a pieţei democratice mondiale. In ţările imperialiste însă, această politică a înăsprit şi mai mult problema pieţelor, a făcut să crească folosirea incomplectă a aparatului industrial, a dus la creşterea şi mai departe a armatei de şomeri, la reducerea puterii de cumpărare a maselor.

Inrăutăţirea condiţiilor de desfacere pe pieţele capitaliste a şi dus la reducerea producţiei în ţările capitaliste. In primele 9 luni ale anului 1952, în comparaţie cu aceeaşi perioadă a anului 1951, nivelul general al producţiei industriale a scăzut cu 3% în cea mai mare ţară capitalistă — S.U.A. — în Anglia — aproape cu 5%, în Belgia — cu mai bine de 4%, în Danemarca — cu 5%. O scădere deosebit de accentuată a producţiei se observă în ramurile producătoare de obiecte de consum pentru oamenii muncii.

Faptele arată că cursa înarmărilor, desfăşurată de lagărul imperialist, intensifică pe zi ce trece dificultăţile şi contradicţiile care sfâşie acest lagăr şi duce la criză economică. Creşterea producţiei în ramurile industriei de război nu mai poate să compenseze scăderea producţiei în ramurile industriei de pace. Reducerea producţiei s'a extins asupra unor astfel de ramuri ale industriei grele ca industria chimică, construcţiile de maşini şi în parte industria metalurgică. In prima jumătate a anului 1952, totalul comenzilor date industriei prelucrătoare din S.U.A. s'a redus în comparaţie cu perioada corespunzătoare a anului 1951 cu 17 miliarde dolari, adică cu 10%.

Viaţa a făcut praf şi pulbere din teoriile apologeţilor burghezi care afirmau că, cu ajutorul cursei înarmărilor, s'ar putea asigura, chipurile, „dezvoltarea fără crize" a economiei capitaliste. In legătură cu creşterea dificultăţilor economice, semnale de teamă răsună tot mai des în paginile presei burgheze. Buletinul uneia dintre cele cinci mari bănci ale Angliei — „Westminster Bank" scrie : „Economia mondială, în ansamblul ei, şi economia engleză, în special, este în momentul de faţă vulnerabilă într'o măsură mult mai mare pentru forţele crizei de cât se părea posibil doar cu un an în urmă".

Se ascute lupta jefuitorilor imperialişti pentru pieţe

Lupta imperialiştilor pentru pieţe externe capătă un caracter tot mai înversunat. Căutând să lărgească sfera de desfacere a mărfurilor lor pe pieţele externe, ţările imperialiste fac uz de toate mijloacele războiului comercial : iau măsuri pentru îngrădirea importului, instituie exportul subvenţionat, stabilesc taxe vamale prohibitive, vând mărfuri peste graniţă la preţuri derizorii (dumping).

Deosebit de ascuţită a devenit lupta pentru pieţe de desfacere între S.U.A. şi Anglia.

In ciuda eforturilor disperate ale capitaliştilor englezi de a lărgi exportul mărfurilor lor, rolul Angliei în comerţul mondial se reduce : partea ei în exportul mondial al ţărilor capitaliste s'a redus dela 10,7% în anul 1937, la 9,4% în anul 1951. In aceeaşi perioadă partea S.U.A. a crescut dela 13,4%, la 19,4%. Folosind dumpingul şi alte mijloace ale războiului comercial, imperialiştii americani storc Anglia chiar pe pieţele ei tradiţionale.

In lupta lor împotriva concurenţilor englezi, imperialiştii americani folosesc monopolurile vest-germane şi japoneze, care renasc cu ajutorul lor, şi care îndreaptă un larg torent de mărfuri spre acele pieţe pe care cândva Anglia le socotea ca fiind ale ei. Astfel, în prima jumătate a anului 1952 Japonia a exportat în ţările imperiului britanic mai multe ţesături de bumbac şi vâscoză decât însăşi Anglia.

Totuşi capitalul monopolist englez nu cedează fără luptă pieţele sale tradiţionale. El desfăşoară o luptă îndârjită împotriva asupririi americane în comerţul mondial, încearcă tot mai insistent să-şi păstreze şi să-şi întărească poziţiile pe pieţele imperiului britanic. Sub acest steag a decurs de curând la Londra conferinţa prim-miniştrilor din ţările imperiului britanic. La această conferinţă, imperialismul englez a încercat să strângă dominioanele în jurul Angliei pentru a se împotrivi expansiunii S.U.A.

Odată cu ascuţirea principalei contradicţii din lagărul imperialismului — a contradicţiei dintre S.U.A. şi Anglia — se ascut şi contradicţiile dintre S.U.A. şi alte ţări capitaliste, în special dintre S.U.A. şi Franţa, dintre S.U.A. şi ţările învinse (Germania occidentală, Japonia, Italia). Aceste ţări nu pot suporta la infinit dominaţia şi jugul S.U.A. Incercările lor de a se smulge din robia americană şi de a duce o viaţă independentă se vor înteţi din ce în ce mai mult.

Luptând febril pentru pieţe străine de desfacere şi închizând piaţa proprie pentru mărfurile altor ţări, imperialiştii americani încearcă în felul acesta să atenueze greutăţile interne ale economiei S.U.A. Este suficient să arătăm că în ultima perioadă exportul anual mediu al S.U.A. era de 12,5 miliarde dolari, iar importul de 7,3 miliarde dolari, adică excedentul anual al exportului american depăşea 5 miliarde dolari.

Expansiunea nestăvilită a imperialismului american nu rezolvă contradicţiile interne ale economiei S.U.A. şi duce la continua destrămare a pieţei capitaliste mondiale. „In prezent, imperialismul american — a arătat tovarăşul Malenkov în Raportul de activitate la Congresul al XIX-lea al partidului — acţionează nu numai ca un exploatator şi înrobitor internaţional al popoarelor, ci şi ca o forţă care dezorganizează economia celorlalte ţări capitaliste". Un rezultat al expansiunii S.U.A. pe pieţele externe este dezechilibrul cronic al balanţelor comerciale ale ţărilor capitaliste şi lipsa tot mai mare de dolari pentru achitarea importurilor din S.U.A. Astfel, în 1951—1952, deficitul de dolari al ţărilor Europei occidentale a însumat, potrivit calculelor făcute de Organizaţia europeană pentru colaborarea economică, 1,7 miliarde dolari, iar în anul următor va creşte la 3—4 miliarde dolari. In legătură cu aceasta, ţările Europei occidentale sunt nevoite ori să-şi reducă importul, ori să-l achite în aur epuizându-şi astfel rezervele lor de aur.

Imperialiştii americani urzesc planuri de continuă înrobire a satelitilor lor. Un număr de peste două mii de reprezentanţi ai celor mai mari monopoluri americane — participanţi la „Congresul naţional în problemele comerţului exterior" care a avut loc nu demult la New York — au elaborat un nou program al expansiunii americane. Acest program tâlhăresc al imperialismului american prevede privarea ţărilor dependente de imperialismul american de suveranitatea lor de stat, asigurarea accesului liber la izvoarele de materii prime şi la sferele de investire a capitalului pentru monopolurile americane, înlăturarea barierelor economice, care împiedică S.U.A. să acapareze noi pieţe.

Este cu totul limpede că înfăptuirea acestui program de jaf va întâmpina o rezistenţă înverşunată din partea Angliei şi a altor parteneri ai S.U.A. din cadrul blocului agresiv al Atlanticului, precum şi din partea ţărilor coloniale şi dependente.

Faptele de fiecare zi ilustrează cu o logică implacabilă că în perioada de după război, în legătură cu destrămarea pieţei mondiale unice, contradicţiile inerente economiei capitaliste s'au ascuţit şi mai mult. Lupta dintre ţările imperialiste s'a intensificat. Neconcordanţa relaţiilor de producţie cu caracterul forţelor de producţie a atins un asemenea grad, încât capitalismul, ca sistem economic, nu mai are perspective pentru un avânt economic general. In ansamblul său sistemul mondial al economiei capitaliste a devenit mult mai îngust, mai slab şi mai puţin stabil decât era înainte de război.

Articol apărut în ziarul „PRAVDA" Nr. 7 (12.575).

SPECTACOLELE DE AZI

TEATRE : Opera de Stat : Fântâna din Bacciserai (mat. dim.), Recital de canto şi dans (ora 16.00), Fidelio (seara) - **Naţional „I. L. Caragiale"** (Sala Studio) : Revizorul (ora 10 dim.), Paharul cu apă (ora 15), D'ale carnavalului şi „Momente" de I. L. Caragiale : **Naţional „I. L. Caragiale"** (Sala Comedia) : Gaiţele (mat. ora 10 dim.), Cetatea de foc (seara) : **Municipal :** Oameni de azi : **Armatei** (B-dul G-ral Mazheru) : Jucătorii de cărţi şi Căsătoria (matineu), Intr'o noapte de vară (seara) : **Armatei** (Sala 13 Sept.) : Ion Vodă cel Cumplit ; **Tineretului :** Cravata roşie (matineu ora 15.30), Student în anul III (ora 10 dim. şi seara); **Teatrul actorului de film C. Nottara :** Micii burghezi ; **Teatrul de Operetă :** Pericola (matineu), Aculina (seara) ; **Teatrul Evreesc de Stat :** Vrăjitoarea ; **Teatrul Muncitoresc C.F.R.** (Sala Giuleşti) : Macar Dubrava (matineu), Mireasa descultă (seara) ; **Teatrul Ţăndărică :** Ţăndărică în ţara zăpezii (mat. ora 11 dim.), Căluţul cocoşat (seara).

CINEMATOGRAFE : Patria, Bucureşti, 1 Mai, 23 August, Libertăţii : Şcoala calomniei : **I. C. Frimu, Alex. Popov, Moşilor, Volga, Republica :** Compozitorul Glinka : **Lumina :** Lacul de aur ; **Elena Pavel :** Dragoste şi ură (matineu), Profesorul de dans (seara) : **Victoria :** Batalionul de mare : **Alex. Sahia, Timpuri Noi** (Grivita) ; Marite ; **Gh. Doja, V. Roaită :** Toată lumea pe stadion ; **Miorita :** Războinarea rebutului, Bolnavul închipuit, Complexul sportiv G.M.A., Daruri smulse naturii ; **N. Bălcescu :** Bătălie în plină pace; **Donca Simo :** Aventurile lui Nastratin Hogea ; **Cultural :** Satul condamnat ; **Rahova :** Feţele vieneze ; **Flacăra :** Intâlnire pe ring ; **7 Noembrie :** Colţ Alb ; **Arta :** Cadavrul viu ; **Olga Bancic :** Când trandafirul înfloreşte; **Popular :** Brutarul împăratului (seria I-a) ; **Unirea :** Primăvara ; **Ilie Pintilie :** Ruy Blas ; **T. Vladimirescu :** Dragoste şi ură ; **Timpuri Noi** (Bulevard) : Legume timpurii, Vulpea constructor, Cocoşelul şi diamantul ; **C. David :** Avantgarda de sacrificiu ; **8 Mai :** Doi camarazi.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA : Bucureşti Piaţa „Scânteii", Tel. 7.60.10 şi 7.60.40. Tiparul : Combinatul poligrafic „CASA SCÂNTEII". — Abonamente: individuale lunar lei 5; colective pentru muncitori, ţărani şi intelectuali lei 4.